

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET GEZONKEN GOUDSCHIP

N° 2236

WEKELIJKSE AFLEVERING

Nederland: 40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het gezonken Goudschip

Hoofdstuk I

SCHATKAMER-EILAND

De zon was nauwelijks boven de kim verzezen, in een onvergelykelijke glorie van licht en rose en vergulden wolken, toen er zich, ongeveer honderd mijlen ten Zuiden van de kleine groep der Cocos- of Keeling Eilanden op de nauwelijks bewogen golven van de Indische Oceaan, een eigenaardig voorwerp vertoonde, dat bij de eerste aanblik wel iets had van een slapende potvis. Maar indien daar ter plaatse iemand geweest ware, om het vreemde ding iets nauwkeuriger te beschouwen, dan zou hij hebben bemerkt, dat het voor een potvis veel te slank en te sierlijk was, dat de rug te weinig was gewelfd, en dat

de kleur ook niet bruin maar lichtgrijs was.

Maar, er was niemand om dat waar te nemen.

Want het punt, waar het grijze ding zoëven boven de golven was uitgekomen bevond zich, zoals gezegd, ruim honderd mijlen ten Zuiden van de Cocos-groep, dat wil zeggen evenzover verwijderd van de enige scheepvaartroute, welke die eilanden aandoet: de 3.120 mijlen lange weg van Colombo, de hoofdstad van Ceylon, naar Fremantle, zeehavens met Perth een der grootste aan de Westkust van Australië. Ceylon is Engels, Australië is een Engels gemeenebest, en ook

de Cocos-Eilanden zijn Engels bezit, maar de bewoners van die kleine Archipel zijn schaars, en verscheidene eilanden zijn zelfs niet bewoond. De groep bestaat uit 33 eilanden, en is gelegen tussen de 12de en 13de graad Zuidbreedte, en onder 96 graden en 56 minuten Oosterlengte.

Zelfs tot 1823 zijn deze eilanden geheel onbewoond gebleven, want pas in dat jaar trok een Engelsman, Alexander Hare, met enige Maleise gezinnen naar het Rijst-eiland, en die kleine nederzetting vormde de kern van de latere bevolking.

Zonderling genoeg werden tot in April 1857 toe de Cocos-eilanden als een Nederlands bezit beschouwd, maar toen werden zij eenvoudig, volgens de meermalen toegepaste Engelse methode van het «j'y suis, j'y reste» kalmpjes weg, uit naam van de Regering van Koningin Victoria, verklaard tot bezit van het Britse Rijk, «waarin de zon nimmer ondergaat.»

De Engelsman, die dit deed, heette kapitein Fremantle, en men achtte te Londen zijn daad blijkbaar van zoveel gewicht, dat men een der voornaamste havenplaatsen van Australië naar hem noemde.

Meer dan enige honderden bewoners, Maleers van oorsprong, een goedig, ongevaarlijk vissersvolkje, telt de Cocos-groep niet, en nu nog zijn verscheidene eilanden er van onbewoond.

Het klimaat is tropisch, en de vruchtbare bodem levert cocosnoten, pompoezen, meloenen en vooral maïs op.

Het is zeer goed mogelijk, dat de schepen van de White Star Line, die van Ceylon naar Fremantle varen, deze groep niet eens zouden aandoen, als de eilanden niet toevallig precies in de route hadden gelegen.

Maar nu scheen er eensklaps leven te komen in het grijze ding, dat daar rustig op de golven dreef.

In zijn nauwelijks welvende rug opende zich iets, dat er uitzag als een rond potdeksel, alleen veel groter, zo groot, dat het ruimte tot doorgang verschaftte aan een reus, met een breed, gebruind gelaat, die eerst zijn hoofd, vervolgens

zijn schouders, ten slotte zijn geweldig bovenlijf uit de ronde opening stak, en onderzoekend rondkeek.

Hij keek eens naar de lucht, naar de golven, bromde tevreden, en stapte toen op het smalle dek van wat klaarblijkelijk een duikboot van niet te grote omvang was.

Het dek had een gekartelde oppervlakte, om de voet meerdere steun te bieden.

De reus deed een paar stappen, en met een enkele handbeweging richtte hij ter weerszijden van het dek een stalen reling op, of borstwering, dun maar sterk, en die, na aan de voor- en achterzijde verbonden te zijn door een paar gespannen staaldraden, ruimschoots stevig was om er tegenaan te leunen, en te beletten, dat de opvarenden van het zonderlinge vaartuig in zee gleden.

Want vreemd kon het zeker genoemd worden.

De ingangstoren was zeer laag, nauwelijks 80 centimeters en van een halfronde vorm, ongeveer zoals de stoomkoepels op zware locomotieven.

De reus had nauwelijks zijn eenvoudig werk verricht, of het hoofd van een tweede man verscheen boven de opening, nog jong, blond, met grote blauwe ogen en die man snoof met welbehagen de heerlijke frisse lucht op en zei op vrolijke toon:

— Dat belooft een mooie dag te worden, James.

— Dát denk ik ook, mijnheer Brand, beaamde de reus. Het is hier ook heel wat beter dan binnen in de boot, die bijna een etmaal onder water is geweest. Mag ik vragen of mylord nog slaapt?

— Ja, James en wij zullen hem nog maar een uurtje laten rusten. De reis was vrij inspannend en mylord heeft er nu eenmaal op gestaan, zich persoonlijk te vergewissen, dat de machine van onze brave «Dolfijn» weer onberispelijk liep.

— En denkt gij dat mylord tevreden is, mijnheer Brand?

— Volkomen tevreden, James, antwoordde Charles Brand. De boot heeft nog zelden zo goed gelopen en het valt

volstrekt niet te bemerken, dat zij enige weken lang in het ijs van de Behring Straat bekneld heeft gezeten. En nu zou ik je aanraden maar gauw voor een goed ontbijt te zorgen, want de zeelucht maakt hongerig.

— Tot uw orders, mijnheer Brand. Zullen wij gauw zijn waar wij moeten wezen?

— Over hoogstens drie uren, James, tenminste wanneer wij aan de oppervlakte kunnen blijven varen.

Niet zonder enige moeite wrong Henderson zijn zwaar lichaam weer door de opening van de ingangstoren en een ogenblik later hoorde Brand hem bezig in de uitstekend ingerichte kombuis en hij glimlachte, toen hij bemerkte, hoezeer de brave kerel zijn best deed, zijn aluminium vaatwerk, borden en vorken zo zacht mogelijk te hanteren, uit vrees John Raffles wakker te maken.

Want dit schip behoorde inderdaad toe aan de Grote Onbekende, Lord Edward Lister, ook geheten John Raffles.

Brand bleef nog een half uur aan dek, na zijn pijp te hebben opgestoken.

Maar ten slotte ging hij toch maar naar beneden, en trad de smalle voor-kajuit binnen, die aan weerszijden een drietal slaappleatsen had, opklapbaar en die geheel aan het oog konden worden onttrokken.

Op een daarvan lag John Raffles uitgestrekt en hij werd juist wakker toen Brand binnentrad, knipperde even tegen het schelle elektrische licht, en zei toen:

— Ik geloof werkelijk dat ik te lang geslapen heb. Hoe laat is het, Charles?

— Het kan nauwelijks zes uur zijn.

— Veel te laat.

— Praat jij maar. Ik heb het met opzet gedaan; jij hebt gisternacht veel te weinig gerust.

— Het weer is goed, naar de beweging van de boot te oordelen?

— Verrukkelijk.

— Hoever zouden wij nog van het Schatkamer-Eiland verwijderd zijn?

— Op zijn hoogst honderd mijlen.

— Prachtig, dan kunnen wij met ons vrachtje goud en diamanten nog voor de lunch het eiland bereikt hebben. De boot loopt uitstekend, duikt onberispe-

lijk en heeft niets van zijn vroegere snelheid verloren.

Onder het spreken had Raffles zijn krib verlaten.

Hij kleedde zich snel aan, en begaf zich met Brand naar de kleine kajuit in het achtereinde van de duikboot, die thans als eetkamer werd gebruikt.

Zij bewezen alle eer aan het stevige ontbijt

De proviandkamer van de «Dolfijn» was goed voorzien en gebrek behoefde men aan boord niet zo spoedig te lijden.

Maar intussen had Henderson de vaart van de duikboot alweer aanzienlijk versneld en aan de oppervlakte werd de tocht voortgezet, want men behoefde hier niet te vrezen voor een onaangename ontmoeting.

Natuurlijk was het mogelijk, dat hier een of ander Engels oorlogsschip passeerde, dat een patrouilletocht had ondernomen, maar ook dat zou zeker tot de uitzondering behoren.

En dan, de «Dolfijn» zou binnen enkele seconden het luik kunnen sluiten en onder water duiken.

Na het ontbijt begaven de beide vrienden zich aan dek, strekten zich uit op de voorplecht, met de voeten steun zoekend tegen een kleine opstaande rand, staken hun pijpen op en tuurden in gedachten voor zich uit.

Eindelijk, na geruime tijd, begon Brand:

— Hoeveel brengen wij weg?

— Ik meen dat er voor een waarde van bijna een half millioen pond sterling aan boord is, aan ongemunt goud, juwelen en ander fraais. Wij zullen het rustig een paar jaartjes in de bewaarplaats op Schatkamer-Eiland laten, en dan pas de juwelen van de hand doen; de politie moet ze eerst een weinig vergeten hebben. Dat is juist mijn voorrecht, dat ik niet verplicht ben aanstonds het buitverklaarde goed weer van de hand te doen en mij daardoor bloot te geven.

— Ik zal straks even een nauwkeurige staat opmaken, hernam Brand. Ik heb mijn boeken nog pas dezer dagen nagezien, een dag voor wij vertrokken,

en ik weet dat je thans een bedrag van meer dan 5 miljoen pond sterling bezit, verdeeld over je verschillende geheime bewaarplaatsen over de gehele wereld.

Raffles schudde langzaam het hoofd, en zei zuchtend, met gefronst voorhoofd :

— Vijf miljoen pond? Het is niets. Je kijkt verbaasd op? Is het dan soms genoeg om, al was het maar een vol jaar een menswaardig bestaan te verschaffen aan dat gedeelte van de bevolking van Londen, dat thans in armoede en ellende leeft?

Zijn gelaat had een zwaarmoedige uitdrukking gekregen en zijn doordringende, grijze ogen tuurden, blijkbaar zonder iets te zien, in de verte.

Maar hij vermande zich aanstonds weer, en zijn zijde stem klonk hard, toen hij hernam:

— En toch is dit voor mij de enige weg. Zolang de maatschappij niet van haar fundamenten af herbouwd wordt, zolang ben ik wel gedwongen, om die middelen te gebruiken, die mij nu eenmaal ten dienste staan. Ik voel mij nog jong, ik geniet nog ten volle van dit leven, dat ons de grootste verrassingen heeft bereid, en ik zou het voor geen prijs willen verlaten.

Raffles verviel in stilzwijgen, met half gesloten ogen, en nu en dan heel zacht voor zich heen lachend.

Brand sprak ook niet meer, en er verliepen enige uren, toen Raffles eensklaps zich half oprichtte, naar de horizon wees, en uitriep:

— Schatkamer-Eiland. We kunnen er binnen het half uur zijn.

Inderdaad, in de verte tekende zich in wazige omtrekken de lage vorm af van een weelderig begroeid eiland, waarvan de contouren thans nog moeilijk te bepalen vielen.

Het was een van de Zuidelijkste eilanden van de Cocos-groep, en was daarvan gescheiden door een afstand van tenminste tien zeemijlen.

De beide vrienden daalden de smalle, stalen ladder af, die naar het inwendige van de boot voerde, en het luik werd voor alle veiligheid gesloten, terwijl zij de watertank zover lieten vollopen, dat

het dek van de « Dolfijn » nog slechts enkele centimeters boven het water uitstak.

Toch schoof het zonderlinge vaartuig nog altijd met een snelheid van bijna 40 kilometer door de golven, en het groene eiland scheen snel te naderen.

Raffles had het roer overgenomen, en hield nu enige streken Westelijker aan, totdat hij de boot, die thans geheel onder water voer, een prachtige, natuurlijke baai kon insturen.

De machine sloeg achteruit, de « Dolfijn » vertraagde haar vaart aanmerkelijk en lag eindelijk stil aan het einde van een kleine kreek, die op haar beurt achter in de baai uitmondde.

Raffles liet de boot weer boven water komen, juist zoveel, dat men droogvoets aan land kon gaan, de « Dolfijn » werd gemeerd, een soort loopplank werd van het lage dek naar het witte strand uitgelegd, en de drie mannen begaven zich, na hun geweren te hebben gegrepen achtereenvolgens aan land.

Raffles ging vooraan, en begaf zich aanstonds naar een kleine open plek, op niet meer dan 50 passen verwijderd van het punt, waar de duikboot gemeerd was.

Daar wendde hij zich om, en zei opgewekt:

— Wij hebben nu bijna twaalf dagen moeten leven van geconserveerde levensmiddelen, van eieren en van vis, het wordt tijd dat wij James eens gelegenheid geven, een smakelijk stukje wild te bereiden.

Er zijn hier kleine aardvarkens, James, waarvan het vlees zeer sappig is en heel wat beter smaakt dan dat van onze Europese dikhuiden. Er zijn ook grote fazanten en korhanen, om van de wilde eenden niet te spreken.

De bodem is weliswaar rotsachtig, van vulkanische oorsprong, maar de vogels hebben gezorgd voor guano, de wind heeft van heinde en ver zaadkorrels aangevoerd en de barre rots is met een vruchtbare laag humus overdekt, maar je begrijpt wel dat het eeuwenlang geduurd heeft, voor het zo ver was.

— En de dieren, mijnheer Brand, zijn die ook door de wind aangevoerd? vroeg James met hoogopgetrokken wenkbrau-

wen, want die konden toch op een rots niet leven.

— Je denkt mij te vangen, James, zei Brand glimlachend, maar ik zet je schaakmat. Want de Cocos-groep heeft vele eeuwen geleden deel uitgemaakt van een stuk van het vasteland. Er was toen geen water en verder zal ik wel niets behoeven te verklaren. Maar stil, daar vliegt een korhoen op.

Brand had snel zijn geweer van de schouder gerukt en bracht reeds zijn vinger aan de trekker, toen Raffles, die enige meters terzijde had gestaan, haastig de hand ophief en op gedempte toon

beval:

— Niet schieten, Charles. In géén geval schieten.

Verbaasd liet deze zijn geweer zakken en vroeg:

— Waarom niet schieten? Heb je geen trek in een smakelijk gebraden korhoentje?

— Dat wel, amice, maar daarentegen niet in een ontmoeting met indringers. Kort en goed, ik heb zoëven de sporen gevonden van een niet lang geleden uitgedoofd vuur en de overblijfselen van een maaltijd.

HOOFDSTUK II.

EEN GEHEIMZINNIGE ARBEID

Brand bleef Raffles een ogenblik verschrikt en ongelovig aankijken en toen zei hij, terwijl ook hij onwillekeurig zijn stem liet dalen:

— Hoe is dat mogelijk? Zijn hier Maleiers van de andere eilanden gekomen? Schatkamer-Eiland was toch altijd onbewoond?

— Dat was het althans twee jaar geleden nog, toen wij beiden er voor het laatst waren, antwoordde Raffles kortaf. Maar de toestand schijnt veranderd te zijn. Maleiers leggen niet op deze wijze een vuur aan, om een hoen aan het spit te braden. En gewoonlijk dragen zij ook geen portemonnaies bij zich.

Raffles had zich gebukt en raapte uit het gras een gehele versleten, goedkope portemonnaie op, die zijn scherp oog daar ontdekt had en waarvan de vondst vreemd aandeed in dit oerwoud, waar, behalve Raffles en Brand, nog nooit iemand een voet had gezet.

Brand keek verbaasd naar het versleten ding en mompelde ontevreden:

— Maar dat is een zeer onplezierige ontdekking. Het kunnen toch geen toeristenkampeerders zijn geweest?

— Dat is te dwaas om er een ogenblik aan te denken, antwoordde Raffles schouderophalend. Van hier tot de naaste haven is 1500 mijlen.

— Zeerovers misschien? opperde Henderson.

— Ik zou het niet durven ontkennen, antwoordde Raffles kortaf. Maar tot dusverre is dat soort volk nog niet in deze streken gezien.

— Kunnen zij soms weten, mylord, dat gij hier...

— Dat ik hier een deel van mijn schatten verborgen heb, James? Onmogelijk. Dat is volkomen ondenkbaar. Maar hoe dan ook, wij moeten weten waaraan wij ons te houden hebben. Wij zullen ons goed wapenen, mondvoorraad meenemen en dan: Schatkamer-Eiland doorzoeken. Mijn schat is goed verborgen, maar het toeval zou die indringers op het spoor kunnen brengen en dat moet tot iedere prijs worden voorkomen.

Zij keerden terstond naar de duikboot terug en niet zonder moeite werd het vaartuig wat verder gesleept, tot onder een groep waringis, waarvan de blade-

ren ver over het water heenhangen en een soort tunnel vormden.

Zij begaven zich aan boord, aten snel iets, vulden hun knapzakken, stopten hun patroontassen vol, staken ook hun revolvers bij zich en lieten, zodra dit alles gereed was, de duikboot zover zakken, dat alleen het luik een paar millimeters boven het watervlak uitstak.

Zij bedekten dit met takken en bladeren en konden nu wel zeker zijn, dat het kostbare vaartuig ook aan het scherpste oog zou ontsnappen.

En toen drongen zij voorzichtig het woud binnen, aandachtig om zich heen ziende.

In de halve schemering gingen zij zwijgend voorwaarts, het geweer in de hand en op alles voorbereid.

Raffles kende zijn eiland zo goed, dat hij geen ogenblik stilhield, maar steeds verder ging, links en rechts turend en nu en dan stilstaande om aandachtig te luisteren.

In het eerst ontdekten zij volstrekt niets dan het eentonig geruis van de branding op de rotsen van de Noorderlijke kust van het eiland, maar toen voerde de wind een ander geluid aan, waarvan zij de aard en de oorsprong onmogelijk met nauwkeurigheid konden vaststellen.

Het werd ongetwijfeld op verre afstand voortgebracht en klonk wel enigszins als het geraas, dat een hamer maakt bij het neerkomen op een aambeeld.

De slagen klonken met grote regemaat en hielden na enige tijd plotseling op.

De drie mannen, die stil waren blijven staan, keken elkander verbaasd aan en Brand vroeg:

— Wat is dat voor een zonderling getik of gehamer?

— Het komt uit het Noorden, zou ik zeggen, liet Henderson zich horen.

— Dat denk ik ook, de wind komt van die kant, zei Raffles, wiens gelaat een ernstige uitdrukking had gekregen. Voorwaarts dan, vrienden, naar het Noorden.

Zij trokken verder, het terrein begon te hellen en de bomen werden langza-

merhand schaarser; nu en dan werd de diepblauwe lucht zichtbaar.

De hitte was drukkend, maar niettemin trokken de drie mannen onvermoeid verder.

Zwijgend liepen zij voort en slechts nu en dan maakte deze of gene een korte opmerking.

Twee uren later bevonden zij zich op een punt, ongeveer honderd meter hoger gelegen dan het strand van de baai, waar zij de duikboot hadden achtergelaten.

De bomen stonden hier zover uiteen, dat zij een tamelijk onbelemmerd uitzicht hadden over de gehele kuststrook, die hier in het Westen van het langwerpige uitgestrekt eiland, van een geheel andere aard was dan in het meer Zuidelijk gelegen gedeelte.

Hier verhieven de barre rotsen zich bijna loodrecht uit de zee, en met geweld beukte de branding de klippen.

Van de plek, waar zij zich in het hoge gras hadden neergeworpen, konden de drie bespieders twee van deze grote open plekken zien, en een daarvan was omgeven door een rij van hoge palmen, die in een zo regelmatige, halve cirkel stonden alsof zij daar met opzet in die formatie door mensenhanden waren geplant.

Voorbij die kring van palmbomen en laag struikgewas begon de helling der lage heuvels, of beter gezegd van het plateau, op welks top de drie mannen zich thans bevonden.

Raffles en Brand hadden hun Zeiss prismakijker meegenomen, en met behulp daarvan viel het hun zeer gemakkelijk, waar te nemen wat daar geschiedde.

Want, er gebeurde iets, daarginds, zonder enige twijfel.

Boven de struiken uit, steeg, in een ijle spiraal een rookkolom ten hemel, alsof daar een groot vuur brandde.

Dat was het echter niet, althans geen vuur in de gewone betekenis.

Het was veeleer een soort smidse, en Raffles kon zeer duidelijk door zijn kijker enige mannen heen en weer zien lopen, die de mouwen van hun hemden hadden opgestroopt en waarvan er twee

in geregelde cadans op een aambeeld hamerden.

Zo was dan de oorsprong verklaard van het geluid, dat de wind tot hen had overgebracht.

Maar, wat betekende het?

Waren het schipbreukelingen?

Toen zij wat beter toekeken, zagen Raffles en Brand zeer duidelijk de daken van een achttal hutten, loodsen of barakken, waarschijnlijk van hout, mischien van plaatijzer, die op een onderlinge afstand van een meter of vijf langs de ene zijde van de open plek geschaard stonden, in de schaduw van een fraai bosje van mimosa-struiken.

Maar van een wrak geslagen schip was volstrekt niets te bespeuren.

Trouwens, wat zou een schip daar te zoeken hebben gehad?

Het is waar, een storm kon het uit de koers hebben geslagen, maar als het op die puntige klippen gestrand was, als het daar te pletter was geslagen, dan moest men zich toch afvragen, hoe zovelen der opvarenden zich hadden kunnen redden en dat niet alleen, maar hoe zij er in geslaagd waren, al dat materiaal aan land te brengen, benodigd voor het bouwen van zoveel hutten.

— Wij moeten iets naderbij trachten te komen, zei Raffles. Ik wil weten wat die zonderlinge werkzaamheden te betekenen hebben.

— Hoe wil je naderbij komen zonder zelf te worden gezien? vroeg Brand, die minstens even ongerust was.

— Dat is vrij eenvoudig. Wij behoeven daartoe slechts linksaf te slaan en de zoom van het bos te volgen. Die zoom buigt zich naar de kust toe en raakt tot op weinige meters afstand het einde van die open plek in de rotswand, welke hier de kust beschermt. Daarginds gebeurt iets, wat wij van hier uit niet goed kunnen zien.

De drie mannen zetten hun tocht voort, zorgdragend, zich schuil te houden achter het hoogopgaande struikgewas.

Zij spraken weinig, maar keken scherp uit, uit vrees voor een mogelijke verrassing.

Daar zij een tamelijk grote omweg moesten maken, duurde het ruim een half uur voor zij de door Raffles aangeduide plek bereikt hadden.

Het gras was hier zeer hoog en dat was goed ook, want de bomen stonden ver uiteen en boden maar weinig dekking.

Zij kropen dus op hun knieën voort, tot zij niet verder konden, omdat zij gekomen waren aan de rand van de helling, die hier steil naar het strand afdaalde.

De plek was uitstekend gekozen, dat bemerkten zij spoedig genoeg, nadat zij het struikgewas een weinig terzijde hadden gebogen en er voorzichtig doorheen keken.

Zoals gezegd verhieven zich een zestal huisjes langs de zoom van het bosje.

De drie mannen konden nu zien, dat die hutten onderling volkomen gelijk waren en waren opgebouwd uit zogenaamd vakwerk, dat wil zeggen, dat zij binnen enkele uren gemakkelijk uiteen genomen en weer overeind gezet konden worden.

Zij hadden allen een deur in het midden en een venster ter weerszijden daarvan, benevens nog een klein raampje aan de zijkant.

Gordijnen ontbraken overal, met uitzondering van het dichtsbijzijnde huisje, waar voor de ramen een paar lappen waren opgehangen.

Het bosje mimosa's, uitgerekt van vorm, liep niet geheel tot aan de scheidingslijn van water en zand, maar er bleef een ruimte van minstens vijftig meters vrij, waarvan zelfs bij vloed nog tien meters gemakkelijk begaanbaar waren en om het bosje heen kon men dus als het ware een tweede afdeling van de open plek bereiken, welke de drie mannen van hun eerste standplaats onmogelijk hadden kunnen zien.

En op die plek stond een zeer vreemd voorwerp, op ongeveer 25 meters van de uiterste witte lijn der uitvloeiende golven, dat in de hoogste mate de nieuwsgierigheid van het drietal wekte en voor alles hun aandacht trok.

Het leek op een grote kist, maar evenzeer op een vrachtauto, want het stond op vier zeer brede, metalen wielen.

Het gehele ding was trouwens van metaal gemaakt, want het schitterde in de stralen van de zon, die fel aan de hemel brandde.

De vreemde doos van koper, want dat was ongetwijfeld het metaal, waaruit zij vervaardigd was, had een sterk gewelfd dak, ongeveer als een verhuiswagen, en geen zichtbare openingen, geen deur, geen vensters.

Maar dicht onder het dak bevonden zich, aan de twee zijden die zichtbaar waren, openingen, die leken op kijkgaten, en die blijkbaar met dik glas waren afgesloten.

Het ding kon ongeveer vijf meter hoog zijn, vier meter lang en drie meter breed. De wielen waren omstreeks een meter hoog en het eigenaardige, rollende huis stak daar nog enige decimeters boven uit, zodat de onderzijde zich omstreeks twaalf decimeters boven het zand bevond.

De wielen echter rustten niet onmiddellijk op het strand, maar waren geplaatst op een soort rails, van stevige planken, die verderop in het water verdwenen.

Naar het scheen konden de beide voorste wielen, onderling verbonden, een weinig gedraaid worden, evenals dat bij een auto het geval is.

En toen Raffles door zijn kijker wat nauwkeuriger toekeek, meende hij in de koperen wand van dit zonderlinge vervoermiddel een paar bulten te zien, eigenaardige uitwassen, waarvan het doel hem spoedig duidelijk werd.

Een paar mannen liepen in de nabijheid van het gevaarte op en neer, rustig hun pijp rokend en met het geweer over de schouder.

Zij droegen een wollen schots-geruit sporthemd, een manchester broek, die gestoken was in knielaarzen en een hoed met brede rand, die hen tegen de zonnestralen moest beschutten.

In hun brede lederen gordel stak een stevig jachtmes en op de rechterheup droegen zij hun revolvertassen.

Eindelijk kon Brand zich niet meer inhouden en vroeg op zachte toon:

— Begrijp jij er ook maar het geringste van, Edward?

— Ik geloof het haast wel, antwoordde Raffles laconiek.

— Dat kun je toch niet menen? Ik ben benieuwd naar je verklaring.

— Die kan ik je wel besparen, amice, want zij zal aanstonds worden gegeven, op een betere wijze, dan ik het zou kunnen doen. Kijk maar eens.

Op dit ogenblik vertoonden zich een twintigtal mannen op de open plek voor de zes hutten, die van alle zijden waren komen toelopen op de scherpe klank van een fluit.

Een paar hunner gingen naar de eerste hut, die met de lappen bij wijze van gordijnen voor de ramen, en openden de deur.

En tot grote verbazing van Brand trad uit die deur een knap jong meisje, zeer eenvoudig gekleed, blootshoofds, met een bleek gezichtje en grote, donkere ogen, die zij een ogenblik met de hand tegen het felle zonlicht beschutten moest.

Er werd iets tegen haar gezegd, naar het scheen en onmiddellijk liep zij om het bosje mimosastruiken heen en ging op de koperen doos op wielen toe, gevolgd door alle mannen.

Onmiddellijk viel Brand haar eigenaardige wijze van lopen op.

Zij liep als een pop, die is opgewonden, met afgemeten schreden, het hoofd opgeheven en de armen stijf omlaag hangend.

Het bovenlijf was een weinig gebogen en haar wijze van lopen was zo geforceerd dat zij inderdaad in de verte de indruk wekte van een met leven bezielde automaat.

De verbazing van Brand nam nog toe, toen hij haar tussen de grote wielen van het gevaarte zag treden en in het binnenste daarvan enige mannen een cirkelvormig luik hadden geopend.

Niet zodra waren haar voeten verdwenen, of vier mannen klauterden achter haar naar binnen en de laatste sloot het luik weer.

Bijna onmiddellijk daarop zette de koperen wagen, of hoe men het vreemde gevaarte dan ook mocht noemen, zich langzaam in beweging.

Het was een allervreemdste gezicht, toen het ding daar, oogverblindend schitterend in de stralen van de zon, als een monsterachtige kever op hoge poten, voortkroop en zich zeewaarts begaf.

De wielen bereikten het water, maar

de wagen bleef steeds voortrijden.

De zee werd klaarblijkelijk snel dieper, want nog geen vijftig meters van de kust was de helft van het gevaarte reeds onder water verdwenen.

Weer vijftig meters verder, het zonderlinge ding beschreef een kleine bocht, en... eensklaps spoelden de golven over het ronde dak en er was niets meer van te zien...

HOOFDSTUK III

BEDOLVEN SCHATTEN

— Begrijp je het nu? vroeg Raffles glimlachend terwijl hij Brand in het verblufte gelaat keek.

— Ik moet je eerlijk bekennen, ik weet dat ik daar zoëven een hermetisch gesloten, koperen wagen onder de golven heb zien verdwijnen, die hoogstwaarschijnlijk wel weer zal terugkeren ook, maar het nut van die onderzeese rijtoer snap ik nog niet best. Of, wacht eens, worden daar misschien onder water filmopnamen gemaakt? Ik herinner mij, dat reeds prachtige onderzeese opnamen zijn gemaakt met een soort duikerklok.

— Dat is zo, maar dat werd op een enigszins andere denkelijk ook minder gevaarlijke wijze gedaan. Ik denk dat het iets anders is. Heb je op dat meisje gelet?

— Natuurlijk deed ik dat. Ze liep zo vreemd.

— Het leek wel een slaapwandelaarster, mylord, liet de stem van Henderson zich horen.

— Dat is een goede vergelijking, James, zo is het ook, hernam Raffles. Dat meisje gedroeg zich volkomen zoals een slaapwandelaarster, of een gehypnotiseerde het doet.

— Maar wat betekent die comédie? riep Brand verbluft uit.

— Het klinkt vreemd, Charles, dat geef ik toe, maar op de keper beschouwd is het toch bijzonder eenvoudig, zei Raffles glimlachend. Je hebt dat ding al een kist, een doos en een wagen genoemd, maar ik zou er liever een andere naam aan geven. Wat dunkt jij, bijvoorbeeld, van een duikerklok op wielen?

— Wel, als je daar op staat, zei Brand onzeker.

— Ik sta er niet op, amice, maar mijn gezond verstand zegt mij dat het onmogelijk iets anders kan zijn. En ook: mijn geheugen. Maar daarover straks. Je kent natuurlijk het principe van de duikerklok. De moderne duiktechniek past daarbij een zeer eenvoudig natuurkundig verschijnsel toe. Wanneer men een bierglas, een zogenaamde tumbler,

met de open zijde naar onderen rechtstandig in een bak met water duwt, tot het geheel onder de oppervlakte verdwenen is, dan zal het water het glas slechts tot op ongeveer een derde van zijn inhoud vullen, de rest is lucht in samengeperste toestand. Je begrijpt dus dat degenen, die daar binnen in die koperen doos zaten, niets anders behoeften te doen, dan het luik voorzichtig wat te openen, zodat het zeewater kon binnenstromen; maar dat water zal nooit hoger komen dan de sterk samengeperste lucht daarbinnen zou gedogen. Boven in de kist kunnen dan die vier mannen en dat meisje zich vrijelijk bewegen op een soort smalle gaanderij, die langs de vier wanden is aangebracht. Zij kunnen door die kleine gaten, met stevig glas afgesloten, gemakkelijk zien, wat er op de bodem van de zee voortvalt, want je kunt er verzekerd van zijn dat zij zeer krachtige zoeklichten hebben meegevoerd. Een electromotor, volkomen beschut tegen ieder druppeltje zeewater, brengt zijn kracht over op de wielen, die het gevaarte langzaam doen voortrijden over de bodem van de zee, die ik hier niet dieper schat dan ten hoogste tachtig meters. Die diepte is voor gewone duikers te groot en men kan van hun diensten dan ook onmogelijk gebruik maken.

— Diensten, maar waartoe dan toch? vroeg Brand ongeduldig.

Begrijp je het nog niet? vroeg Rafles glimlachend. Dan zal ik wel gedwongen zijn om je op weg te helpen. Herinner je eens het begin van de eerste wereldoorlog. Omstreeks Januari 1915. Australië, dat zijn zonen ter hulp had gezonden, die een zeer groot aandeel hebben gehad in de strijd om Gallipoli, waar duizenden hunner gevallen zijn, steunden niet alleen met mannen, maar ook met goud. Op 16 Januari vertrok de « Southern Cross » van Melbourne, met bestemming naar Londen. Het schip had een lading ongemunt goud eraf boord, ter waarde van 12 miljoen pond sterling. Het was eigenlijk een onverantwoordelijke onderneming, want juist waren de Duitse duikboten op het hoogtepunt van hun actie. Wat

gevreest moest worden, bleef ook niet uit. Ter hoogte van de Cocos-Eilanden werd de « Southern Cross » aangehouden door een Duitse duikboot. De kapitein was vrij wat menselijker dan velen van zijn collega's en hij zond het schip niet zonder meer naar de kelder. Integendeel, hij liet de opvarenden gelegenheid om zich in de reddingsboten in veiligheid te brengen, al moet ik er aan toevoegen dat het zwaar weer was waardoor dan ook een van die boten omsloeg, voor zij de kust van Rijst Eiland kon bereiken. Toen werd, terwijl er reeds een zware storm opstak, het schip getorpedeerd, waaruit ik zou opmaken, dat de Duitsers ditmaal zeker niet geweten hebben, welk een kostbare lading het schip uit Melbourne aan boord had. Hoe dit ook zij, het eerste schot miste, het tweede raakte het vaartuig slechts ten halve en voor een derde torpedo was reeds geen gelegenheid meer, want met onweerstaanbare kracht sleepte een woedende orkaan het in zinkende staat verkerende vaartuig met zich mede, in Westelijke richting, en men vermoedde, dat het op de rotsen van een der Cocos-Eilanden te pletter is geslagen, zonder ooit met zekerheid te hebben geweten, waar dat geweest kan zijn. Maar er lopen op aarde lieden rond, die heel veel weten. Veel meer dan normale mensen, en dat zijn de paragnosten, die paranormale gaven bezitten en deze vrijwillig, soms ook wel gedwongen, beschikbaar stellen voor niet altijd streng wetenschappelijk onderzoek.

— Zijn die lui altijd betrouwbaar? vroeg Brand.

— Neen, Charles, niet altijd. Er zijn er velen, die als broodwinning optreden in variété-programma's en dergelijke en dezen worden door de erkende autoriteit op dit gebied, professor Tenhaeff, bijzonder hoogleraar aan de Hollandse Universiteit te Utrecht, ten zeerste gewantrouwd. Niet zo zeer omdat het bedriegers zijn, maar eenvoudig omdat hun bijzondere gaven onderworpen zijn aan een soort eb en vloed. Het is een uitgemaakte zaak, dat hun zogenaamde helderziendheid op zekere tijden minder

effectief is dan op andere uren, wanneer zij soms een zeer doordringend vermogen hebben. Dat is onlangs weer gebleken bij de vliegtuigramp op Shannon, in Ierland. Je weet wel, dat het vliegtuig, de K.L.M. Superconstellation « Triton » kort na de opstijging in de rivier Shannon is gestort en op een modderbank terecht is gekomen, een ongeluk dat aan 28 mensen het leven heeft gekost. Welnu, deze ramp is, hoewel in vage bewoordingen, voorspeld door een zekere Burlisto en wel aan de vliegtuig commodore Viruly zelf.

— Behalve de paragnosten zijn er ook de zogenaamde magnetiseurs, die sommige mensen, die zij mediums noemen, kunnen hypnotiseren en in die toestand allerlei bevelen geven, die dan ook worden uitgevoerd, soms tegen hun wil en dank.

Zo'n medium hebben wij zoëven gezien; dat was het meisje, dat als een opgewonden automaat liep en in die rijdende bathyscaaf onder de golven is verdwenen.

En daarom ben ik er ook zeker van, dat de lieden, die hier aan het werk zijn, reeds nu vrij nauwkeurig weten waar het wrak ligt, dat een zo reusachtig bedrag aan goud bevat, of dat zij het in ieder geval zeer spoedig zullen ontdekken, geholpen door de aanwijzingen van dat gehypnotiseerde meisje. Wij zullen trouwens nog vandaag op de hoogte zijn.

— Hoezo? vroeg Brand nieuwsgierig.

— De vraag komt mij vrij overbodig voor, gaf Raffles ten antwoord. Natuurlijk met behulp van onze « Dolfijn ».

— Maar, zij zullen ons zien?

— Stel je gerust, wij zullen wachten tot zij bovenkomen.

— Wat zouden dat voor lieden zijn?

— Op die vraag kan ik je geen antwoord geven, alvorens nader kennis met hen te hebben gemaakt. Ik zou zeggen, goudzoekers. In ieder geval moeten de leiders knappe koppen zijn en hebben zij de beschikking over een flink werkkapitaal, want het zal heel wat geld gekost hebben, een schip te kopen, die hutten te laten bouwen en ten slotte die

koperen, rollende duikerklok, die bathyscaaf.

— Geloof jij dat al dat werk de moeite zou lonen? vroeg Brand verder.

— Ook dat is op het ogenblik nog onmogelijk te zeggen. Ten eerste had de ondergang van het schip ruim twintig jaren geleden plaats, ten tweede heerst hier een vrij sterke onderzeese stroming en ten derde is het zeer goed mogelijk, dat de meeste kisten met goud reeds onder de bewegelijke zandbodem verdwenen zijn. Maar nu genoeg gepraat, wij zullen eens een kijkje gaan nemen. Wat zeggen jullie van mijn voorstel?

— Dadelijk er op af, mylord, riep Henderson opgewonden uit. Het moet een prachtig gezicht zijn daar beneden.

— En ik doe natuurlijk ook mee! riep Brand, al even opgewonden als de reus. Wie weet welke verrassingen ons te wachten staan.

— Als ze dan maar van aangename aard blijken te zijn, zei Raffles droogjes. Wat de rechtmatigheid van de arbeid betreft, daaraan twijfel ik sterk.

— Waarom?

— Omdat, wanneer de Britse of de Australische Regering hun concessie had verleend tot duiken naar deze schat, wij dit natuurlijk in de bladen hadden moeten lezen. En dit niet alleen in de Engelse, maar ook in de buitenlandse kranten. Bedenk eens welk een ontzaglijk bedrag hier op het spel staat: twaalf miljoen pond sterling.

— Hadden we ze maar vast, bromde Henderson begerig.

Raffles keek hem glimlachend aan, en zei:

— Stel je dat niet te licht voor, James. Heb je wel eens bedacht, hoeveel gewicht een som van twaalf miljoen pond sterling in ongemunt goud vertegenwoordigt?

— Om u de waarheid te zeggen, mylord, stotterde de reus bedremmeld.

— Dan zal ik je eens op streek helpen. In de tijd toen de torpedering van de « Southern » plaats vond, betaalde men aan de Beurs te New York 1500 dollar voor een kilo goud; dat was toen 300 pond sterling; 300 gedeeld op 12 miljoen is 40.000. Dat wil zeggen: het

zo jammerlijk verongelukte vaartuig vervoerde 40.000 kilo goud, buiten de stevige kisten gerekend natuurlijk. Nu is de «Dolfijn» een boot, die niet ongestraft meer dan tien passagiers kan vervoeren, dat is dus zeven man extra. Als wij aannemen dat zij allen zeer zwaar zijn, buitengewoon zwaar, James, dan komen wij tot een toelaatbare extra last van 1.000 kilogram. Dus: wij zouden veertigmaal heen en weer moeten gaan. De reis naar Londen heen en terug geschat op een maand, zou dat betekenen: drie en een half jaar reizens. Alstublieft, kun je het daar mee doen, of wil je nog een portie?

Henderson had verbijsterd naar deze berekening geluisterd, krabde zich achter het oor en opperde enige seconden later, na blijkbaar diep te hebben nagedacht.

— Wij zouden tussen iedere reis een paar weken vakantie kunnen nemen, mylord.

— Waardoor de duur van de ganse onderneming met de helft verlengd zou worden, hernam Raffles lachend. Neen, James, daarvoor zouden andere middelen nodig zijn. Laten wij ons liever wat haasten, er valt nog veel te doen en wij moeten gebruik maken van de omstandigheid, dat de zon hoog aan de hemel staat en de zee tot op grote diepte verlicht.

Terwijl dit gesprek plaats vond baanden de drie mannen zich reeds haastig een weg door het woud en ruim een uur later hadden zij opnieuw de plek bereikt, waar hun duikboot voor anker lag.

Er was geen spoor van vreemde voetstappen te zien; het was duidelijk dat de goudzoekers, na wellicht in dezelfde baai het eerst voet aan land te hebben gezet en hier te hebben gekampeerd, volstrekt geen aanleiding meer hadden later nogmaals naar deze plek terug te keren, want niet hier was het schip met de goudlading voor goed onder de golven verdwenen, maar op de Noord-Westelijke kust van het eiland.

Henderson waadde tot zijn knieën door het heldere water van het kreekje, verwijderde de takken en de bladeren

van de ingangstoren en schroefde het ronde luik los.

Hij klom naar binnen, legde de smalle stalen loopbrug uit en Brand en Raffles begaven zich op hun beurt aan boord.

Voorzichtig liet Raffles de boot een weinig rijzen en voer de kreek en vervolgens de baai uit.

Maar geen enkel teken van menselijk leven viel te bespeuren.

De vogels fladderden hier zonder enige vrees rond.

Zodra de «Dolfijn» de baai had verlaten, liet Raffles het luik echter sluiten en de duikboot tot op een meter onder de oppervlakte dalen.

Behoedzaam voer hij vervolgens om het eiland heen, terwijl Henderson en Brand, vol bewondering, ieder voor een der kleine, ronde kijkglazen in de voorsteven stonden en hun blikken niet konden afwenden van het geheimzinnige leven onder de oppervlakte van de golven.

En dat gehele onderaardse woud, half uit planten, half uit levende wezens bestaande, was bevolkt door een heirleger van de vreemdste vissen, welke men zich kan voorstellen.

En over de bodem, slechts vaag zichtbaar, door de groenige schemering, die daar heerste, ofschoon de zon het heldere zeewater tot op grote diepte verlichtte, kropen vreemd gevormde monsters rond: inktvissen met lange grijp-armen, enorme zeespinnen, groter dan een schaap, krabben van ongehoorde omvang en andere zeemonsters.

Maar Raffles hield zich ditmaal niet op, om aandacht te wijden aan al die wonderen van de diepte der zee.

Hij had zijn aandacht ten volle nodig, hij voer behendig om rotsklippen heen, die als slanke kerktorens opstaken en waarvan de top thans onder de oppervlakte van het water verborgen was en binnen een half uur was hij om de helft van het eiland heengevaren en moest hij zich nu op de plek bevinden, waar de koperen, rollende duikerklok onder de golven was verdwenen.

Hij matigde zijn vaart dus nog meer tot dat de duikboot zich slechts uiterst

langzaam voortbewoog, niet vlugger dan een dreutelende wandelaar het zou hebben gedaan.

Behoedzaam ging Raffles verder, thans in Oostelijke richting.

Toen eensklaps liet hij een zachte kreet horen, die Brand naar het kijkglas dreef.

Ook hij liet een uitroep van verrassing horen.

Op een afstand van nog geen drie honderd meter werd eensklaps een vrij sterk schijnsel waarneembaar, hetwelk de onderste lagen van het water verlichtte.

Raffles liet zijn boot een zwenking maken, zodat hij geen gevaar kon lopen in de stralen van het sterke zoeklicht te komen.

En langzaam kwam hij naderbij.

De afstand werd gaandeweg minder en Raffles liet de boot thans behoedzaam tot op de bodem zinken.

De drie mannen liepen thans niet het minste gevaar te worden ontdekt, want zij bevonden zich aan de kant van de koperen duikerklok, als men die naam tenminste mocht geven aan een voorwerp, dat weinig op een klok geleek, die was afgewend van de zijde, waar een krachtig zoeklicht thans zijn stralen richtte op een wrak, dat op omstreeks vijftig meters diepte lag, onder aan de helling van een soort heuvel, waarlangs het waarschijnlijk bij het zinken was afgegleden, zodat het half op zijn kant lag.

Het wrak was reeds grotendeels ver-

gaan en lag jammerlijk uit elkaar, maar een paar grote, koperen letters waren nog op de voorplecht zichtbaar.

Het waren er drie en zij vormden het woord « ROS ».

Er kon niet aan worden getwijfeld: men bevond zich hier tegenover het rampzalig overschot van wat eens de « Southern Cross » was geweest.

Trouwens ieder spoor van twijfel moest wel worden opgeheven, als men wat aandachtiger toekeek.

Want er gaapte een grote, donkere opening in de grond en een paar kisten van de lading waren naar buiten gegleden en lagen thans op de zeebodem, reeds half weggezonden en dat waren ongetwijfeld, naar het uiterlijk en de afmetingen te oordelen, de withouten kisten, waarin banken en regeringen hun goud en zogenaamde ingots of baren plegen te vervoeren.

Het zoeklicht was zó helder, dat al deze bijzonderheden duidelijk zichtbaar waren voor de drie opvarenden van de « Dolfijn », die zelf volkomen in de duisternis bleef.

Terwijl de drie mannen nog vol aandacht keken, rolde eensklaps de koperen bathyscaaf een weinig dichtër naar het wrak en uit een der wanden kwam langzaam een soort grijparm te voorschijn, die zich hoog, als behoorde hij aan een levend wezen en waarvan de twee « vingers » aan het einde een der goudkisten grepen en die langzaam, heel langzaam uit het zand begonnen los te woelen.

HOOFDSTUK IV

NADER ONDERZOEK

Het was een lastig werkje, maar het vorderde toch blijkbaar.

Na een kwartier was de kist uit de bedding van zand losgemaakt en de « vingers » hadden zich vastgehaakt in een der lussen van dik touw, terzijde van de kist en waaraan deze kon worden opgelicht.

De grijp-arm werd korter en verdween langzaam weer in het binnenste van de duiker-klok.

De kist werd er onder getrokken, er verscheen een takel met een sterke haak uit het open luik, onder in de bodem, de haak schommelde even heen en weer, tot hij op zijn beurt de lus gegrepen had en toen verdween de goudkist uit het gezicht en werd behoedzaam naar boven getrokken.

Dat alles had bijna een vol uur geduurd, maar een andere werkwijze schenen de goudzoekers niet te kunnen of niet te willen toepassen.

Toen de kist binnen was schoof het koperen gevaarte langzaam een weinig verder, rollend op zijn wielen van bijna een halve meter breedte en toen begon men daarbinnen aan de verovering van een tweede kist.

Dit duurde nog langer, want de kist lag zeer ongunstig en men moest met de stalen grijp-arm geruime tijd manoeuvreren voor de beide vingers de kist hadden losgemaakt.

— Ik kan niet zeggen, merkte Raffles op, dat ik het een prettig gezicht vind, dat goud letterlijk voor mijn neus door anderen te zien weghalen.

— Is er van regeringswege vroeger nooit een poging gedaan om die kostbare lading te bergen, Edward? vroeg Brand.

— Jazeker. Nauwelijks was de wapenstilstand een feit, of er werden onderzoeken naar de juiste ligging van het schip ingesteld. Al die pogingen bleven echter vruchteloos. Ik heb je al verteld, dat het eerste schot miste en het tweede slechts gedeeltelijk doel trof. Ik herinner mij, dat een expeditie een paar malen eveneens met duiker-klokken gezocht heeft op de kusten van het Rijst-eiland en van enige andere eilanden van de Cocos-groep. Verder behoefde men niet te gaan, want de zee werd daar zo diep, en onder de 500 meter kan men zelfs met de best geconstrueerde duiker-klok onmogelijk werken. De drukking van het water zou de klok eenvoudig samendrukken, zoals wij het een kruisbes kunnen doen.

— Mag ik een vraag doen, mylord? liet de stem van Henderson zich horen, die blijkbaar ernstig over iets had nagedacht.

— Laat eens horen, James, zei Raffles.

— Als zo'n stalen klok op 500 meter niet eens bestand is tegen de drukking van het water, hoe leveren de vissen het h'm dan? Die komen toch ook wel op die diepte voor?

— De jongste diepzee-onderzoeken van de vorst van Monaco, vriend James, hebben aangetoond, dat er zelfs op een diepte van 4.000 meter nog vissen worden aangetroffen, antwoordde Raffles glimlachend. En zij kunnen die drukking uithouden, omdat zij minder krachtig zijn dan een stalen klok. Dat klinkt paradoxaal en toch is het zo.

— Wat zou er met ons mensen gebeuren, mylord, als het eens mogelijk

voor ons was, zo diep af te dalen? vroeg Henderson.

— Wat er met ons zou gebeuren, James? Wij zouden waarschijnlijk eerst uiteenbarsten als een zeepbel en dan verschrompelen als het ware. Maar daarvoor bestaat hier op deze diepte volstrekt geen gevaar en gelukkig zijn onze duikerpakken zodanig vervaardigd, dat wij op een diepte van 50 à 60 meter zonder enig gevaar zullen kunnen rondlopen. Maar eerst moeten wij wachten tot... de concurrentie van de vloer is, als ik mij zo mag uitdrukken.

— Zouden wij het wachten niet wat kunnen bekorten door iets te eten? vroeg Brand.

— Een voortreffelijk denkbeeld, gaf Raffles toe. James, ik hoop dat het denkbeeld van de diepte, waarop wij ons nu bevinden, je niet zal terughouden, een goede maaltijd te bereiden.

Henderson liet zich dit geen twee malen zeggen en verdween in de kombuis.

Binnen enkele ogenblikken was hij druk in de weer met zijn aluminium pannen, zijn electrisch fornuis en zijn blikken met levensmiddelen.

Het water werd snel donkerder en plotseling was het alsof een dichte sluier zich over alles uitbreidde; de zon was achter de heuvelrug in het Westen verdwenen.

Maar het zoeklicht werkte nog altijd op volle kracht en nu en dan reed de duikerklok op wiclen heel langzaam wat voor- of achteruit, teneinde een betere positie ten opzichte van het wrak te kiezen, waarvan het zeker geen vijf meters verwijderd was.

Maar reeds bleef die stand zodanig, dat Raffles geen ogenblik vrees behoeft te koesteren, de tegenwoordigheid van de « Dolfijn » te verraden.

Een kwartier later zaten zij reeds aan de maaltijd en bij het dessert, bestaande uit een paar bananen en een kopje zeer goede koffie, zei Brand:

— Het is maar te hopen, Edward, dat die goudzoekers zich bepalen tot dit werkje en het niet in hun hoofd krijgen, het eiland eens wat nader te onderzoeken.

— Daar heb ik ook al aan gedacht, zei Raffles nadenkend. Als het mogelijk is zullen wij vanavond nog onderzoeken, met wat voor soort lui wij te doen hebben.

— Weet je wel dat we nog niet eens het schip gezien hebben, dat hen hier moet hebben gebracht, vroeg Brand.

— Ik denk dat het wel goed verborgen zal zijn in een of andere inham. En het zal wel geen klein schip zijn ook, want ik meen dat hier wel minstens een paar dozijn mannen bijeen zijn en misschien nog wel meer, en dan moet ook nog dat goud in veiligheid worden gebracht.

— Mag ik vragen, mylord, of iedereen maar het recht heeft, naar die bedolven schatten te zoeken? vroeg Henderson.

— Er naar zoeken mag natuurlijk iedereen, James, antwoordde Raffles glimlachend, maar ze in bezit nemen, is iets anders.

— Een waarde van 12 miljoen pond sterling. Dat is nog eens de moeite waard, zei Henderson.

— Maar het is zeer de vraag, vriend James, of dat gehele bedrag nog wel aan de dag is te brengen, hernam Raffles hoofdschuddend. We mogen er gerust op rekenen dat een groot gedeelte reeds onherroepelijk onder het zand bedolven is.

— En kan men dat zand dan niet wegbaggeren, mylord?

— Dat zou kunnen, James, als jij een middel aan de hand weet te doen, een gedeelte van een zee, die 50 meter diep is, over een oppervlakte van laat ons zeggen 100 meter in het vierkant af te dammen. Zo iets is volkomen onmogelijk. En nu zullen wij nog eens zien hoe het met het werk van dat lastige gezelschap staat, dat we hier zo plotseling hebben gekregen.

Raffles stond van de smalle tafel op, keek door het ronde kijkglas en zei:

— Ik geloof dat zij op het punt staan om te vertrekken; er komt beweging in de koperen kolos. Laten wij maken dat wij een weinig uit de voeten komen, het wordt nu wat gevaarlijk.

Er werd wat water uit de tanks gepompt, de boot rees een paar meters van de bodem, de machines werden op gang gebracht en de «Dolfijn» hield zich gereed zo nodig naar alle richtingen te kunnen uitwijken.

En dat was nodig, want nu begon eensklaps ook aan de voorzijde van de vreemde onderzeese wagen een schel zoeklicht te schijnen, terwijl het andere werd gedoofd en het gevaarte langzaam in beweging kwam, onder zijn gewicht honderden dieren, die niet spoedig genoeg uit de weg konden komen, vermorzelend en klaarblijkelijk de kust opzoekend.

Raffles durfde zelf zijn lichten nog niet ontsteken, maar het viel niet moeilijk de koperen wagen op enige afstand te blijven volgen.

In een bijna volkomen duisternis voer de «Dolfijn» voorzichtig verder.

Maar toen eensklaps het zoeklicht doofde, rees zij naar de oppervlakte, daar werd het luik haastig geopend om frisse lucht toe te laten, wat zeer nodig was, daar de boot bijna acht uren onder water was geweest en toen de opvarenden het hoofd een weinig buiten de ingangstoren staken, zagen zij, in het zachte licht van de vol aan de hemel staande maan, het was inmiddels tien uur in de avond geworden, hoe, als een voorwereldlijk monster, een phleosaurus van koper, de duikerklok op wielen, langzaam uit de golven oprees.

Het was te ver, om te kunnen zien, wat er vervolgens geschiedde, maar toch niet zo ver om niet duidelijk te kunnen horen, hoe er daarginds een luide juichkreet opsteeg.

Raffles keek Brand veelbetekenend aan en zei meesmuilend:

— Zij lachen en misschien hebben zij reden daartoe, maar niemand kan thans nog zeggen, of zij wel als laatsten kunnen lachen. Wij zullen nog een kwartier boven water blijven, zodat de lucht hierbinnen grondig kan worden ververst en in die tijd zullen wij de kust over een kleine lengte volgen.

Henderson had zich nu achter het stuurrad geplaatst en zeer langzaam, op

ongeveer een halve zeemijl uit de kust, voer de duikboot om een deel van het eiland heen.

Eensklaps riep Brand, die met Raffles aan dek was gebleven, terwijl hij met uitgestrekte arm voor zich uitwees:

Kijk, daar ligt een schip voor anker? Het vaartuig zelf is haast niet zichtbaar, maar ik kan duidelijk het einde van twee schoorsteenpijpen herkennen.

Raffles volgde de aangeduide richting en ging zonder een woord te zeggen de smalle stalen ladder af, terwijl hij Brand wenkte om hem te volgen.

Het luik werd gesloten en op een kort bevel van Raffles haalden Brand en Henderson een paar hefbomen over, waarop de tanks zich met water vulden en de duikboot onderdook.

Raffles had nu zelf achter het stuurrad plaats genomen en tuurde inspannen door de voorste lens.

Het was goed, dat de maan vol aan de hemel scheen, want anders zou het bijna onmogelijk zijn geweest in de duisternis de weg te vinden naar het schip, hetwelk de beide vrienden zoëven hadden bespeurd.

Zij naderden zeer voorzichtig en op twee vademmen afstand van het vaartuig, waar slechts enkele lichtjes pinkten, liet Raffles de «Dolfijn» weer aan de oppervlakte komen, maar slechts zover dat de toren nauwelijks een decimeter boven water uitstak.

Het ronde luik werd weer geopend en thans met hun nachtkijkers gewapend, tuurden de twee mannen naar het schip.

Zij zagen nu onmiddellijk met welk soort vaartuig zij te doen hadden: het was een van die afgedankte Amerikaanse duikbootjagers, met twee korte pijpen en uitgerust met een krachtige stoomturbine, tevens geschikt om met olie te kunnen stoken.

Het vaartuig was grijs geschilderd en werd blijkbaar goed onderhouden.

Maar niet op dit alles letten de twee mannen in de eerste plaats.

Hun aandacht werd door iets anders getroffen.

Op de voorplecht van het schip was een vrij lange mast geplaatst, waarschijnlijk een soort landmast, maar denkkelijk ook bestemd om te dienen als

steunpunt voor de antenne van een toestel voor radiografie en aan het einde van die mast wapperde traag op de nachtwind een grote, inktzwarte vlag.

HOOFDSTUK V

AUSTRALISCHE ZEESCHUIMERS

Bijna tegelijkertijd lieten de beide vrienden hun kijkers zakken en keken elkaar ernstig aan.

Ten tweede male gedurende hun avontuurlijk leven moesten zij dus rekening houden met het feit, dat een troep bandieten zich had meester gemaakt van een eiland, waarvan het onbelemmerd bezit voor Raffles van het grootste belang was.

Want die zwarte vlag, die daar zo onheilspellend te wapperen hing aan het uiteinde van de mast, had een betekenis, die niet kon worden misverstaan.

De zwarte vlag werd alleen gehesen aan boord van kaperschepen en de schepeling, die haar in de verte zag, sidderde nog evenzeer als toen ruim een eeuw geleden de bende van Surcouf, de Chinese piraten en de Maleise zeeschuimers, om van de Algerijnen en de Malabaren te zwijgen, de zeeën allerwege onveilig maakten.

Men was er tot dusverre slechts een paar malen in geslaagd, zulk een kaperschip aan te houden, maar niet dan nadat de bemanning zich heftig verzet had, zelfs met behulp van een klein snelvuurkanon.

Raffles begreep volkomen de omvang van het gevaar, waaraan hij en zijn beide makkers zouden blootstaan, in geval hun aanwezigheid hier bekend werd.

En het was nu ook volkomen duidelijk waarom men nooit iets gelezen had van een aanvraag om vergunning tot lichting van het wrak der « Southern Cross ».

De zeeschuimers, die hier arbeidden, hadden blijkbaar geld genoeg gehad, om een expeditie te kunnen uitrusten en hier op dit eiland het rollende gevaarte ineen te zetten.

— Dat ziet er lelijk genoeg uit, zei Brand eindelijk, onwillekeurig op fluissterende toon sprekende, alsof er vrees kon bestaan, dat men zijn stem aan boord van dat onheilspellende schip zou horen.

— Ik denk er niet aan, zei Raffles, om kalm af te wachten tot de heren bandieten hier met hun werk gereed zijn, om hen vervolgens voor mijn ogen met hun buit te zien verdwijnen. Daarom gaan we nog vannacht aan het werk en wij zullen eens zien of wij die kisten niet wat vlugger kunnen opruimen dan zij.

— Tamelijk gevaarlijk, mompelde Brand met een bedenkelijk gezicht. Zij zullen dat natuurlijk direct bemerken.

— Dat valt nog te bezien. En zelfs al was het zo, wat zou het dan nog betekenen? Je gelooft toch niet, dat zij mij met hun oude Amerikaanse duik-

bootjager of met dat koperen gevaarte achterna kunnen zitten?

— Maar zij kunnen snappen, dat wij op het eiland moeten zijn. Zij zijn zeker met dertig koppen, het eiland is klein zij zullen een klopjacht organiseren, en...

— En zij zullen ons niet vinden, amice, want er is voorlopig volstrekt geen reden om onze veilige duikboot te verlaten, zei Raffles bedaard. Wij zullen er even rustig slapen als in ons eigen bed te Londen, bedekt door vijf meters water. En nu aan het werk; ik moet zekerheid hebben aangaande de aard van de lieden, die bezit hebben genomen van mijn domein.

— Waar wil je landen?

— Ik wil zo dicht mogelijk eerst voorbij het schip varen, al meen ik nu wel te weten dat zij niet aan boord, maar in die houten hutten overnachten en leven.

Beiden klommen vlug het stalen trapje af en beneden gekomen deelde Raffles in enkele woorden aan Henderson mede, wat hij zoëven ontdekt had.

De reus stond op het punt, een paar van zijn krachtigste Londense vloeken te laten horen, maar hij bedacht zich intijds en zel eenvoudig:

— Die zullen wij zeker toch wel even opruimen, mylord?

— Zachtjes aan, James Wij weten immers nog niet, of wij ons mogelijk niet vergist hebben. En juist om het zeker te weten gaan wij op onderzoek uit.

Het gezicht van Henderson klaarde dadelijk op, maar Brand was in een vrij sombere stemming.

Het zou volkomen nutteloos zijn geweest, tegen het voornemen van Raffles op te komen.

Bijna geruisloos, twee meters onder water varende, kwam de duikboot langzaam naderbij en rees pas weer boven de oppervlakte, toen zij nauwelijks een paar meters van het grijze schip verwijderd was.

Aan boord van het kaperschip scheen alles in rust te zijn en Raffles en Brand, die halverwege het stalen laddertje te luisteren stonden, hoorden aanvankelijk

niets anders dan de eentonige schreden van een schildwacht, die over het dek heen en weer liep.

Maar eensklaps liet zich een ander geluid horen, ditmaal niet aan boord van het schip, maar van de tegenovergestelde zijde van de kom.

Men kon zich in de aard van dat geluid niet vergissen: het was het geplas van een aantal riemen in het water.

En dat geluid kwam naderbij.

Maar de duikboot lag zodanig in de duisternis verborgen, dat er geen vrees voor ontdekking behoefde te bestaan.

Daarentegen bevond zich de sloep, die daar naderde, geroeid door vier mannen, in het heldere maanlicht en men kon dus vrij duidelijk zien, hoe zij snel voortschoot en haar weg koos naar het kaperschip, of wat het dan ook mocht zijn.

Op de achterbank, naast de roerganger, was de gedaante van een vrouw zichtbaar.

Zij zat dicht tegen de roerganger aan en het was alsof deze haar met één arm stijf omvat hield.

Eensklaps klonk een stem over het water, die duidelijk en met grote kracht riep:

— Ik wil niet meer! Ik wil niet! Ik weiger om jullie voortaan te helpen! Ik wil niet meer gehypnotiseerd worden! Ik verdrink mij liever!

Een luid en spottend gelach volgde op deze vol wanhoop uitgekreten woorden.

En onverstoorbaar ging de sloep verder.

De vrouw scheen te willen opstaan, worstelde, maar werd weer neergetrokken door de roerganger, die een gemene vloek uitstiet en riep:

— Wij zullen wel eens zien of je blijft weigeren, mijn kippetje, als je tegenover de chef staat. Hoho, dan zal het wel anders toegaan, heel anders. We hebben je niet eens meer nodig, nu we dat wrak gevonden hebben, maar jij bent nog wel nodig voor de Chef en nu je je plicht gedaan hebt, zal ook de beloning wel volgen, hihi!

Hij lachte op zulk een gemene wijze, dat Brand woedend de vuisten balde.

De roeiers trokken zo snel zij konden aan de riemen en een paar tellen later, op het geschreeuw van de bootman, werd een valreep uitgezet, de sloep meerde naast het grote schip, en het worstelende meisje werd ruw naar boven geduwd, stevig vastgehouden door de roerganger.

Er klonk even een verward rumoer van stemmen en toen werd boven alles uit een bevelende stem hoorbaar, die riep:

— Stilte! Breng haar maar naar mijn hut, ik zal dat wilde veulentje wel temmen. Ga maar terug, Hudson, ik kan het heus wel alleen af. Vannacht behoef er niet meer gewerkt te worden, maar morgenochtend om zes uur weer aantreden. Hoe gauwer wij klaar zijn hoe beter.

In de nachtelijke stilte werd thans op het dek van de duikbootjager enig rumoer gehoord, alsof iemand zich heftig verzette, maar dat gerucht verwijderde zich spoedig, er werd ergens in het schip een metalen deur dichtgeworpen en toen was alles weer stil.

De kapitein van het vaartuig wisselde op gedempte toon nog enkele woorden met Hudson, de bootman, deze daalde, vergezeld door de drie of vier matrozen langs de valreep weer in de sloep af, de riemen plonsden in het stille water van de baai en het kleine vaartuig werd hoe langer hoe kleiner bij het oversteken naar de oever van de baai.

Heel onduidelijk en vaag klonk daarna het geluid van riemen die worden ingehaald, een ruwe stem, die enige bevelen gaf, het knarsen van een ketting, die om een paal wordt geslagen en toen niets meer.

De drie mannen aan boord van de «Dolfijn» hadden niets van dit gehele toneel genist.

Raffles had zich voorzichtig zoveel mogelijk in de schaduw en op een veilige afstand gehouden, maar zijn nachtkijker had hem alles onthuld.

Pas toen alles weer stil was zei Raffles fluisterend:

— Er is steeds Engels gesproken en bijna zonder accent. Ook de kapitein sprak die taal. Ik denk dus, wat wij met

Australiërs te doen hebben; misschien bestaat de kern van de bende wel uit ontsnapt van het banjo.

— In elk geval is het niet veel zaaks, mylord, bromde Henderson en hij gromde als een kwade bulldog. Het gij gehoord wat zij dat ongelukkige meisje willen aandoen?

— Heel duidelijk, James, maar het zal niet gebeuren, als wij er iets aan kunnen doen, antwoordde Raffles op vaste toon. Het is zeker dat zij dit werk tegen haar zin doet en er toe gedwongen werd. Hoe dat geschied kon, ik weet het niet, maar ik hoop het uit haar eigen mond te vernemen.

Het brede gelaat van Henderson klaarde aanstonds op en hij wreef zijn geweldige handen, terwijl hij grinnikte:

— Een kolfje naar mijn hand, mylord. Ik hoop dat u het zult toestaan, een paar van die kerels tegen hun eigen, stalen dek te slaan.

— Ik betwijfel, integendeel, James, of ik je daartoe wel de gelegenheid kan geven, hernam Raffles met een fijn glimlachje. Het goud, daar op de bodem van de Oceaan, op nauwelijks een half uur gaans hier vandaan, daarvan wil ik zoveel mogelijk meenemen. Daarom wil ik liever proberen die vrouw te redden, zonder dat men de eerste uren haar verdwijning bemerkt.

Maar Brand schudde het hoofd en zei:

— Ik vrees dat dat vrijwel onmogelijk zal zijn. De kapitein scheen plannen te hebben, die hij wel spoedig zal willen verwezenlijken.

Raffles dacht even na en hernam:

— Misschien heb je gelijk. Dan moeten wij het er maar op wagen. Die jonge vrouw gaat natuurlijk vóór het goud.

— Laten wij voortmaken, mylord, drong Henderson aan, die zich niet langer scheen te kunnen bedwingen.

Raffles ging nog korte tijd met zichzelf te rade en hernam toen op fluisterende toon:

— Wij moeten trachten, het schip aan de schaduwzijde te naderen. Patrijspoorten zijn er natuurlijk niet, die vindt men nu eenmaal niet aan een oorlogsschip. Het zal dus noodzakelijk zijn,

ons aan boord te begeven van de kaper, om de plek te kunnen vaststellen, waar zich de kapiteinshut bevindt; ik denk benedendeks.

Onmiddellijk werden de laatste voorbereidselen genomen en intussen kwam de duikboot reeds langzaam en geruisloos in beweging.

Men was echter genoodzaakt, onder water te varen, met slechts een klein stuk van de ingangstoren boven de golven uitstekend, want niemand kon weten of het kaperschip niet met geschut bewapend was.

Dat was zelfs zeer waarschijnlijk en men zou verstandig doen, daarmee rekening te houden.

Vlak naast het schip liet Raffles zeer voorzichtig het deksel losschroeven en hij stak als eerste het hoofd naar buiten.

De duikboot lag, om zo te zeggen, tegen het kaperschip aangevlijd, waarvan het dek zich op die plaats nauwelijks twee meter boven de oppervlakte van het water verhief; dat wil zeggen bij de voorsteven.

Het middendek en de achtersteven echter bevonden zich op zijn hoogst anderhalve meter boven water.

En zeer duidelijk tekende zich nu tegen de heldere lucht de loop af van een snelvuurkanon op de voorplecht; een Hotchkiss, die granaten van 7,5 cm. kaliber kon afvuren, met een snelheid van 30 in de minuut.

Raffles keek er eens naar, wenkte toen Henderson naast zich op de stalen ladder en vroeg hem fluisterend:

— Ik zou gaarne zien, dat dat stuk niet tegen ons gebruikt kon worden.

— Om u te dienen, mylord.

— Het zal niet gebruikt worden, mylord.

— Zie je kans het onbruikbaar te maken?

— Er zal nooit meer een schot mee gelost kunnen worden, mylord.

Raffles knikte slechts.

De kwestie van het kanon was dus van dit oogenblik af als het ware afgedaan.

Raffles luisterde nu scherp toe, maar het was hem onmogelijk, iets anders te horen, dan een zacht, zingend geluid.

Enige oogenblikken later wist hij wat het was: daar op het dek lag iemand uit alle macht te snurken.

— Zie je dat snelvuurkanon op de voorplecht, James?

De duikboot lag vlak onder een der kluisgaten en behoedzaam werd het schip door middel van een paar stevige touwen, die ieder oogenblik konden worden doorgesneden, aan het kaperschip vastgemaakt, nadat Raffles de «Dolfijn» nog een weinig had laten rijzen.

Raffles gaf op fluisterende toon zijn instructies:

— Neerslaan en machteloos maken tenzij het is om ons leven te verdedigen. Wij zullen eerst trachten, die snurker te ontdekken, die zijn plichten als nachtwaker al heel slecht vervult.

Hoofdstuk VI

AAN BOORD VAN HET KAPERSCHIP

Raffles had zeer voorzichtig zijn voet in het kluisgat gezet, trok zich op en bevond zich een ogenblik later op het dek.

Hij wist dat zijn leven geen rode duit waard zou zijn, als men hem op dat ogenblik zag, nu hij daar in liggende houding op het dek was uitgestrekt.

Maar alles bleef volkomen rustig, op het zingend gesnurk van de waker na.

Raffles maakte een beetje plaats en Henderson lag naast hem.

— Eerst naar het kanon, mylord? vroeg hij, bijna onhoorbaar.

— Neen, James, de volgorde is enigszins anders. De snurker, de vrouw, de kapitein, het kanon.

— Tot uw dienst, mylord, zei Henderson gedwee.

En op zijn beurt moest hij een beetje opschuiven, want Brand kwam aankruipen en daar lagen nu de drie mannen op de smalle voorplecht, waar maar juist plaats was voor het snelvuurkanon op zijn draalbaar onderstel. Zij kropen behoedzaam verder over het gladde dek, totdat Henderson het ongeluk had, een zware tuiring, die op het dek was vastgeklonken, te doen omvallen.

Het geluid dreunde sterk over het stalen dek.

Bijna op hetzelfde ogenblik hield het snurken plotseling op.

Maar Raffles had reeds de richting bepaald, waar het vandaan kwam en hij zag nu hoe zich iets bewoog in de scha-

duw van een grote rol kabeltouw, die aan bakboord was opgeschoten.

Even later rees een man overeind, waarbij een deel van diens gelaat zichtbaar werd, toen het maanlicht er op viel.

De man scheen echter nog een weinig versuft te zijn en toen hij Raffles zag was het te laat.

De waarschuwingskreet verstikte in zijn keel, want reeds had de vuist van de onbekende indringer hem met mokerend geweld tegen de kaak getroffen en hem als een blok doen neervallen.

Snel als de gedachte bond en knevelde Brand, die in dit werkje een bijzondere bedrevenheid had verkregen, de weerloos gemaakte schildwacht.

Alles was zo snel in zijn werk gegaan, dat het al weer stil was, nauwelijks tien seconden nadat de zware ring was omgevallen.

Maar toch scheen het geluid ook ergens anders te zijn gehoord.

Want ongeveer in het midden van het veertig meter lange schip ging een luik open en er kwam een hoofd te voorschijn, dat naar alle kanten rondkeek.

Toen verhief de man, die daar halverwege uit het luik stak, zijn stem en riep een naam.

Het was zeker de naam van de schildwacht, want hij kreeg geen antwoord.

Hij was misschien verbaasd en boos, omdat men hem niet antwoordde, maar ongerust was hij zeker niet, want hij

slaakte een vloek en kwam nu geheel te voorschijn.

Hij noemde de naam van de man die de wacht op dek had moeten doen nog eens en hij kreeg ook inderdaad met hem te doen, maar op een geheel andere wijze dan hij zich had voorgesteld.

Want in de duisternis struikelde hij over het gebonden lichaam van de schildwacht en voor hij zich weer had kunnen oprichten, had Henderson zich al op hem geworpen en wat dat voor een tegenstander betekende, dat zou de man van het luik spoedig genoeg merken.

De adem werd hem bijna uit het lichaam geperst en zijn handen waren al op zijn rug samengebonden, voor hij eigenlijk goed begreep wat er met hem gebeurd was.

Ook hem werd het schreeuwen onmogelijk gemaakt en toen zei Raffles tevreden:

— Dat is twee. Nu zullen wij waarschijnlijk alleen nog maar met de kapitein te doen krijgen. Naar het luik, mannen, deze vent heeft het al voor ons opengezet.

Zo snel zij konden en zonder enig leven te maken, begaven zij zich naar het luik, dat open was blijven staan en daalden een voor een de ijzeren trap af, die naar het inwendige van het kaperschip voerde.

Bijna onmiddellijk hoorden zij een ruwe stem uitroepen:

— Ik zal eens even gaan kijken wat dat rumoer daar boven betekent, schatje. En als ik terugkom, dan reken ik er op, je wat toeschietelijker jegens mij te vinden. Voor de duivel, je moest er een eer in stellen, te mogen toebehoren aan de man, die met zijn schip een groot gedeelte van de Indische Oceaan beheerst, van de Gele Zee en van de Maleise Archipel.

— Ik zal mijzelf gedood hebben, als je terugkomt, Dave Ferrol, klonk een vrouwelijke stem, van achter de stalen deur, welke de drie mannen voor zich zagen.

— Dat denk ik haast niet, Ellen, her- nam de ander spottend. Hoe zou je dat hier kunnen doen? Geen mes, geen touw, geen patrijspoort, om in het wa-

ter te springen, niets. Je zult wel eieren voor je geld kiezen. Tot straks.

Direct wierp Henderson zich met zijn volle gewicht tegen de deur en de knop vloog de kaperkapitein uit de hand.

Als verwezen staarde Ferrol in het hem geheel onbekende gezicht van de reus en toen greep hij met een gebrul van woede naar het brede mes in zijn gordel.

Maar hij had het heft nog niet kunnen vatten, of een ongelooflijk harde vuistslag midden tussen de ogen velde hem neer en zonder een kreet te slaken rolde hij in een hoek van de kleine, fraai gemeubelde hut, welke hem als verblijf diende.

En hij behoefde zeker niet gebonden of gekneveld te worden; de smidshamer aan het einde van Hendersons arm had zijn werk goed verricht en de eerste uren zou Dave Ferrol in deze kleine comédie zeker geen rol meer te vervullen hebben.

De jonge vrouw had met de grootste verbazing toegekeken, met de handen naast zich steunend op de rustbank, waarop zij gezeten was, en een trek van onverbiddelijke vastberadenheid op het mooie, bleke gezichtje.

Zij kon eerst niet spreken van verwondering, toen zij daar die drie mannen bijeen zag, die zij nooit van te voren gezien had, maar zij begreep dat zij met vrienden te doen had en eensklaps barstte zij in snikken uit.

Raffles was met een paar stappen bij haar, legde haar de hand op de schouder en zei:

— Gij hebt niets meer te vrezen, madame, of moet ik zeggen miss?

Het gezicht van de jonge vrouw werd nog bleker, toen zij, met schuw afgewend gelaat, half fluisterend ten antwoord gaf:

— Ik ben geen madame, mijnheer. Ik ben Ellen Hoggart, een Engelse. Ik ben tegen mijn zin in de macht gekomen van die schurk, die daar ligt en hij heeft misbruik gemaakt van mijn gaven als medium, om...

Plotseling hield zij verschrikt op en stamelde:

— Maar dat moogt gij niet weten.

— Ik weet het al, miss, hernam Raffles glimlachend. Gij behoeft voor mij niets geheim te houden. Gij zijt het dus, zoals ik wel dacht, geweest, die de juiste plek hebt aangewezen, waar de « Southern Cross » ten onder is gegaan met haar lading goud?

Het meisje maakte een onwillekeurig gebaar van schrik en riep uit:

— Hoe weet gij dat? Hoe kunt gij dat weten?

— Dat zal ik u later wel eens vertellen. Laat het u voldoende zijn, dat ik er zeker van ben. Mijn makkers en ik hebben de plek reeds bezocht.

— De plek bezocht? herhaalde het meisje, terwijl zij zich met de witte, kleine hand over het voorhoofd wreef, alsof zij meende te dromen. Hoe is dat mogelijk?

— Het is mogelijk, miss, dat zult gij zelf gauw genoeg bemerken, ook al gebruikt men geen duikerklok op wielen, zoals uw makkers gedaan hebben.

— Mijn makkers! riep Ellen Hoggart met een klank van afschuw in haar stem, die geen twijfel aangaande haar ware gevoelens kon laten. Gij moogt die schurken mijn makkers niet noemen. Wat ik deed, dat deed ik gedwongen. Hoe kon ik mij verzetten tegen een bende van vijf en dertig mannen? Een was er bij, die boven op dek moet zijn, die mij binnen enkele seconden wist te hypnotiseren, en dan deed ik alles wat zij wilden. Pas een week geleden ben ik tot de ontdekking gekomen, wat ik hier eigenlijk deed. Gij moet mij geloven als ik zeg, dat ik zelf volstrekt niet geweten heb, waarvoor zij mij gebruikten.

— Ik geloof u, miss, zei Raffles eenvoudig. Gij zoudt dus gaarne hier weg willen?

— Hoe kunt gij dat nog vragen! riep het meisje met trillende stem. Zij hebben mij ontroofd aan mijn vader, met wie ik reeds geruime tijd in Engeland en daarna in Australië optrad.

— Uw vader is dus de beroemde telepaat Hoggart? vroeg Brand vol belangstelling.

— Dat is hij, mijnheer, antwoordde het meisje. En ik smeed u, als gij daar-

toe bij machte zijt, mij weer bij hem te brengen. Ben ik ver van mijn vader vandaan? Waar zijn wij hier? Wat is dit voor een eiland?

— Dat hebben zij u dus nooit gezegd? zei Raffles. Maar dat is ook heel begrijpelijk. Dat zijn dingen die u niet aangingen. Maar nu zult gij wel begrijpen, dat ik volstrekt geen reden heb, om het voor u te verzwijgen. Wij zijn hier op een onbewoond eiland van de Cocos-Archipel. Dat wil zeggen, ongeveer juist in het midden van de route tussen Ceylon en Fremantle, een haven op de Westkust van Australië. Het zal mij echter maar een paar dagen kosten, u naar de dichtsbijzijnde Australische haven te brengen en ik zal u dan gaarne verder helpen om onderzoek naar de verblijfplaats van uw vader te doen. Maar, eerst heb ik hier nog een ander, zeer belangrijk werk te doen.

Voor Raffles het had kunnen verhinderen, had miss Hoggart zich op de knieën laten vallen en zijn hand gegrepen, die zij tegen haar wang drukte, terwijl zij snikte:

— Als gij dat doet, mijnheer, dan zal ik er u mijn gehele leven voor zegenen. Begrijpt gij welk een leven ik moet leiden, te midden van die ruwe mannen? Weet gij wat het zeggen wil gehypnotiseerd te worden en dan volstrekt niet te weten wat men u laat doen, en wat er met u geschiedt? Die ellendeling daar in de hoek, hij wilde...

Zij had de hand van Raffles losgelaten en bedekte het gelaat met haar uitgespreide vingers, maar Raffles had haar reeds snel opgericht en zei op zachte toon:

— Wij weten het, wij waren in de nabijheid en hebben u horen roepen, toen gij met de sloep aan boord van de kaper werd gebracht. Spreek daar maar niet over; wij gaan van hier weg. Maar eerst moet gij mij nog gauw enige inlichtingen geven.

— Vraag wat gij wilt, mijnheer.

— Weet ge hoeveel mannen hier aan boord zijn achtergebleven?

— Het waren er meestal niet meer dan drie of vier, mijnheer.

— Dit is immers de hut van de kapitein?

— Ja.

— Hield hij aantekening van zijn werk?

— Iedere avond, naar ik meen.

— Hebt gij soms ook reeds bijgevoond, dat hij andere schepen aanviel?

Een dodelijke bleekheid verspreidde zich over het gelaat van Ellen Hoggart en zij sidderde over het gehele lichaam, toen zij ten antwoord gaf:

— Twee malen was ik er getuige van. Het was verschrikkelijk. Men sloot mij op in mijn hut, maar ik hoorde het geschreeuw van de kerels, het vuren van het kanon en ik begreep maar al te goed wat er gebeurde.

— Ja, dat moet vreselijk zijn geweest, hernam Raffles op zachte, medelijdende toon. Maar nu komt er een einde aan dat leven, daarvan kunt gij zeker zijn.

Hij was snel op een soort bureau toegegaan, opende de klep, trok een paar laden open en vond een boekje, dat er uitzag als een journaal.

Hij bladerde er in, las hier en daar enige regels, wierp het weer neer, en zei, thans tot zijne beide metgezellen gewend:

— Dit schip, vrienden, heeft binnen een half jaar tijds vijf ongelukkige koopvaarders tot zinken gebracht, waarbij heel wat opvarenden om het leven kwamen en niet minder dan zeventien andere vaartuigen, hoofdzakelijk kustvaarders, totaal leeggeplunderd.

— Ik heb op het dek een mast gezien van de radiografische zender en daar in de hoek ligt een flink eindje touw, mylord, dat gemakkelijk een man van zijn omvang zal kunnen dragen liet de stem van Henderson zich horen. Wil ik hem soms even volgens de regelen der kunst...?

— Neen James, antwoordde Raffles kortaf. Dat is ons werk niet.

— Maar, dan zullen zij er vandoor gaan, zodra zij zien, dat er onraad broeit! riep Henderson op verontwaardigde toon.

— Wees daar maar niet bang voor, James, ik verzeker je van niet, hernam

Raffles glimlachend. En nu zal ik u moeten verzoeken, Miss, u reisvaardig te maken, want wij verlaten het schip.

— Ik heb mij niet reisvaardig te maken, mijnheer, zei Ellen Hoggart met een flauw glimlachje. Het schip was niet mijn gewone verblijf, mijn weinige andere kleren zijn in de hut op de kust. Maar denkt gij dat ik mij daarom bekommer?

Raffles glimlachte zelfs niet, toen hij dacht aan de kisten met goud, die hem daar beneden wachtten, maar zei op ernstige toon:

— Gij kunt mij niet beter belonen Miss, dan door mij in uw vriendelijke herinnering te houden. Ik zal mij zelf wel schadeloos stellen.

Hij had een shawl gegrepen, die naast het meisje op de sofa lag, sloeg haar die om de schouders en zei toen op korte toon tot Henderson:

— Neem die vent op en breng het naar het hek, James.

— Zullen wij hem, bij wijze van souvenir, meedragen, mylord? vroeg de reus verwonderd.

— Doe wat ik je zeg, en vraag niets, hernam Raffles kortaf.

Henderson gehoorzaamde.

Hij bukte zich in de hoek, nam de kapitein op, alsof het een baal wasgoed was, vouwde hem dubbel over zijn geweldige schouder.

Raffles was hem gevolgd, het meisje steunend, dat door al die zo plotseling elkaar opvolgende indrukken, geheel verbijsterd scheen te zijn.

Op het dek gekomen, zei hij tot Henderson, die hem, met zijn levende vracht op de schouder, vragend aankeek:

— Naar de duikboot met die drie mannen, James.

Geen aangenaam gezelschap, bromde de reus, maar hij deed, zonder verder te mopperen wat hem gezegd werd.

Ferrol gleed van de stalen ladder omhoog en kwam daar beneden tamelijk onzacht neer.

De man, die zo ontijdig uit het luik was komen kijken, en de schildwacht, die niet waakte, volgden dezelfde weg.

Ellen Hoggart had nieuwsgierig toegekeken en vroeg nu schuchter:

— Wat is dat voor een ding, mijnheer, dat daar boven de golven uitsteekt.

— Dat is de ingangstoren van mijn duikboot, miss, antwoordde Raffles glimlachend.

— Dus zijt gij daarmee hier gekomen?

— Zo is het. Geef die grote kerel daar maar uw hand, dan zal hij u helpen, aan boord te gaan. Gij behoeft volstrekt geen vrees te koesteren. Die drie mannen worden aan land gebracht, en dan gaan wij naar de plek, waar het goud van het gezonken schip zich bevindt.

Henderson had met een tamelijk ontevreden gezicht toegelusterd, want hij begreep volstrekt niet waarom die drie moordenaars niet eenvoudig werden opgeknoopt.

Maar hij begreep wel dat ieder woord van tegenspraak nutteloos was en hij gehoorzaamde zwijgend.

— Maak alles gereed voor de tocht naar de kust, James, mijnheer Brand

en ik komen dadelijk terug, zei Raffles en hij vatte de jonge man bij de arm waarna zij samen snel het vaartuig doorzochten, maar er bleek zich niemand meer aan boord te bevinden.

Raffles ging naar de hut van de kapitein, opende een kleine kast en vond daarin een bedrag van bijna 24.000 pond sterling aan bankbiljetten van bijna alle nationaliteiten, die hij bij zich stak, evenals het beschuldigend journaal.

Toen ging hij alleen naar het ruim in de voorpiek en deed daar iets, dat nog geen tien minuten duurde, waarop hij en Brand snel weer naar dek gingen, over de reling klommen, de meertouwen losmaakten en langs de stalen ladder in de duikboot afdaalden.

Zij voeren naar de kust, daar werden de drie mannen aan land gebracht, en naast elkaar neergelegd aan de voet van een reusachtige waringin.

Toen Henderson zich nog eens naar het kaperschip omwendde, kon hij een kreet van verbazing niet weerhouden; het schip zonk snel en tien minuten daarna was er niets meer van te zien dan het uiteinde van de antenne mast...

Hoofdstuk VII

DE STRIJD OM HET GOUD

Toen het kaperschip geheel onder de oppervlakte van het water verdwenen was, wendde Raffles zich tot de reus en vroeg glimlachend:

— Geloof je niet dat ik gelijk had, James, toen ik zoëven zei dat zij het eiland niet zullen verlaten?

Het brede gelaat van de reus stond een weinig beteuterd, toen hij ten antwoord gaf:

— Met dat ijzeren ding kunnen zij waarschijnlijk niet meer weg, mylord, maar zij hebben nog sloepen. Daarmee kunnen zij, als zij willen, oversteken naar een van de bewoonde Cocos-eilanden en daar behoeven zij maar te wachten op de eerste de beste vracht- of passagiersboot, die naar Ceylon of Fremantle vertrekt.

Raffles keek hem glimlachend aan en zei:

— Zij zouden het kunnen doen, maar ik denk wel, dat zij verstandiger zullen zijn. Luister eens: De boten, waarvan jij spreekt, lopen in iedere richting maar éénmaal in de week en wel op een Zaterdag. Het is nu echter pas Maandag en zij zouden dus vijf volle dagen moeten wachten. Maar er bestaat iets, zo snel, dat de gedachte ternauwernood sneller kan zijn, en dat is de draadloze

telegrafie. Met mijn zendtoestel kan ik over een paar uren de havenautoriteiten op het Rijsteiland gewaarschuwd hebben en zodra dit gebeurd is, zal men daar de bandieten een hartige ontvangst bereiden.

— Zijn die politieautoriteiten daarginds wel in staat, om aan een horde van 35 man weerstand te bieden? vroeg nu Brand, die hier niet zo gerust op scheen te zijn.

— De politie zelve misschien niet, maar vergeet niet, dat Keeling tegenwoordig een vlootbasis is en dat er garnizoen ligt, zei Raffles. Men zou de soldaten te hulp roepen. Maar om aan alle onzekerheid een einde te maken, heb ik reeds het besluit genomen de sloepen te vernietigen.

Raffles wendde zich tot Ellen Hoggart en vroeg:

— Kunt u ons soms zeggen of er meer dan één sloep gebruikt werd door die schurken?

— De duikbootjager had er drie aan boord, mijnheer, antwoordde het meisje. Eén kleine sloep hing nog aan de davits op het achterschip, toen het schip zonk, maar de twee grote sloepen bevinden zich aan land. Ik weet waar ze liggen en ik zal ze u wijzen.

— Dan moet het vlug gebeuren, riep Raffles uit. Van hier kan ik duidelijk de sloep zien liggen, welke u naar het schip heeft gebracht. Snel er op af.

De duikboot stak de baai over en zonk steeds dieper, naarmate zij vorderde, op ongeveer tien meters van de kust, naderden zij de sloep.

Een blik door de lens van de periscoop overtuigde Raffles, die achter het stuurrad stond, dat de boot geheel onbewaakt was.

Raffles liet dus de boot eenvoudig weer wat rijzen, tot de klep van de ingangstoren geopend kon worden en toen was het gemakkelijk, de roeiboot te naderen, waarop Henderson met zijn kleine bijl, met een paar slagen, een groot gat in de bodem sloeg, zodat de boot in een oogwenk volliep en geheel onder de oppervlakte verdween.

Daarop koos de «Dolfijn» zee en voer, niet ver van de plek, waar zich de koperen bathyscaaf moest bevinden, naar de plek, waar de tweede sloep geankerd lag.

Hierbij moest Raffles op een andere manier te werk gaan, want het water was zo ondiep op die plek, dat de «Dolfijn» onmogelijk dicht genoeg kon naderen.

Maar Henderson ontdeed zich van zijn bovenkieren, nam het einde van een hennepkoord tussen de tanden en zwom met krachtige slagen naar de boot, die geheel onbewaakt lag.

Hij maakte haar los van de beide palen, waartussen zij gemeerd lag, bond het uiteinde van het touw aan de ijzeren ring op de voorplecht vast en zwom terug.

Zodra hij weer door de ingangstoren verdwenen was, koos de duikboot, zo snel zij kon, zee.

Maar ditmaal zou het toch niet gaan, zonder dat de toelag ontdekt was.

Want nauwelijks bevond de vrij snel voortgetrokken sloep zich op een kwart mijl van de kust, of Brand, die door de achterlens keek, zag op het strand een

vijftal mannen opdagen, die zeker luid schreeuwden, tenminste te oordelen naar de woeste bewegingen van hun armen.

Een paar hunner waadden tot aan de knieën in zee, en een hunner schoot zelfs zijn geweer een paar malen af op de snel verdwijnende boot.

Daar de duikboot zo laag voer, dat het dek slechts een paar centimeters boven het water uitstak, moest het voor de zeeschuimers wel onbegrijpelijk zijn op welke geheimzinnige wijze die onbemande sloep zich daar zo snel verwijderde, schijnbaar zonder menselijke tussenkomst, en pas vele uren later zouden zij de oplossing te weten komen...

Brand zag hoe zij hun woeste bewegingen staakten en schier onbeweeglijk hun verdwijnende boot nastaarden.

Op een halve mijl uit de kust liet Raffles de sleeptros zover mogelijk inkorten en de «Dolfijn» duiken.

De roeiboot moest volgen en op de wal zagen de bandieten het als met stomheid geslagen aan hoe hun sloep plotseling op zijn neus scheen te staan en daarop als een zeehond onderdook om voor goed te verdwijnen.

Niet zodra was dit geschied en was de sloep voorgoed weg gezonken in de diepte van de Oceaan, of Raffles gaf de sleeptros prijs, liet de duikboot wenden en voer weer naar het eiland terug.

Toen hij er nog ongeveer honderd meter vandaan was, zeer dicht onder de oppervlakte varende, slaakte Brand een kreet, van verbazing, gemengd met schrik.

— Wat is er? vroeg Raffles, die zijn plaats aan het stuurwiel niet verlaten had.

— Wat is er? Er is, dat er geen duikerklok meer is, antwoordde Brand opgewonden.

— Hetgeen bewijst, dat zij reeds aan het werk zijn gegaan, hernam Raffles laconiek. Lang kan het niet duren, en ik denk wel, dat wij met onze duikboot heel wat gemakkelijker zullen kunnen

manoeuvreren dan zij met hun koperen kist op brede wielen, die zich maar heel langzaam kan voortbewegen.

— Ik stel voor om het ding onderstboven te rammen, klonk de stem van Henderson die bezig was met zijn aluminium potten en pannen.

— James, je schijnt vandaag een bijzondere voorkeur te hebben voor paardenmiddelen, gaf Raffles hem glimlachend ten antwoord.

Henderson gaf geen antwoord, maar het luide misbaar van zijn kookgerei bewees maar al te duidelijk, dat zijn gemoedsstemming verre van lankmoedig was.

Wat Ellen Hoggart betreft, zij had bijna steeds stil voor zich heen kijkend, in de kajuit in de voorplek van de duikboot gezeten, slechts nu en dan een korte opmerking makend en klaarblijkelijk diep in haar eigen gedachten verzonken.

Maar nu hief zij het hoofd op, keek rond, alsof zij uit een droom ontwaakte en vroeg op zachte toon aan Brand, die juist was binnengetreden om de smalle eettafel op te klappen en een paar vouwstoelen gereed te zetten:

— Wilt ge mij niet zeggen, mijnheer, hoe de naam van uw vriend luidt, opdat ik mij die steeds zal kunnen herinneren en hem in mijn gedachten zal kunnen eren?

Brand keek het meisje een ogenblik aan en antwoordde toen zacht:

— Ik zal u zijn naam niet mogen noemen, Miss, tenzij mijn vriend dat zelf wil, later zult gij misschien begrijpen, waarom. Laat het u genoeg zijn, als ik u zeg, dat gij gered zijt door de edelste man, die er op deze aarde adem haalt.

Het meisje zuchtte, maar drong niet verder aan en scheen opnieuw in diep nadenken te verzinken.

Hare gedachten schenen reeds bij haar geliefde vader te vertoeven, want er kwam een glimlachje van geluk om haar lippen.

Toen Brand alles had gereed gezet, vroeg hij:

— Hoe kwam het toch wel, Miss Hoggart, dat die schurken u hebben kunnen ontvoeren tegen uw wil?

— O, dat ging heel eenvoudig, antwoordde het meisje met een droef lachje. Ik ben, helaas, uiterst vatbaar voor hypnose en ik vertelde u al, dat er onder de bende een man is, die zeer sterk is in het hypnotiseren. Op een avond na een voorstelling, ik meen dat het in Melbourne was, wachtte die man mij op, sprak mij aan, keek mij diep in de ogen, en voor ik het mij zelf goed en wel bewust was, bevond ik mij volkomen in zijn macht en moet ik hem als een lam gevolgd zijn zonder aan tegenstand ook maar te denken.

Brand wilde nog meer vragen, maar hij hoorde de stem van Raffles, die riep:

— Kom eens hier, Charles!

De jonge man ging haastig naar de kleine machinekamer.

— Kijk eens door de lens, een weinig links van ons.

Brand keek en riep aanstonds uit:

— Daar ligt het wrak, op nauwelijks 300 meter van ons vandaan. Het is helder beschenen door het zoeklicht uit de koperen duikerklok.

— Zo is het. Het is duidelijk, dat men nog volstrekt niets wist van hetgeen er in de baai was voorgevallen, toen de mannen dat koperen ding in zee reden. Wij zullen zo snel mogelijk ontbijten, en dan er op af. Ik denk er niet aan, om hen ongestraft dat goud te laten weghalen.

En terwijl Henderson bevel kreeg, zeer langzaam voorwaarts te varen en daarbij zorg te dragen, buiten de lichtkegel te blijven, begaven Raffles en Brand zich naar de voorste kajuit, waar de laatste vlug het stevige ontbijt gereed zette.

De maaltijd werd tamelijk zwijgend genuttigd, want Ellen Hoggart sprak

zeer weinig en wierp alleen nu en dan een schuwe blik op Raffles, die met ernstig en strak gezicht voor zich uitkeek.

Maar eindelijk kon zij niet langer zwijgen en toen de maaltijd bijna was afgelopen, na niet langer dan tien minuten te hebben geduurd, vroeg zij met zachte stem:

— Mag ik u vragen, mijnheer, of wij ons thans op weg naar Melbourne of Sidney bevinden?

— Neen, miss, antwoordde Raffles, zonder op te zien. Ik zei u vannacht al, dat ik hier eerst nog iets anders heb te doen. Maar morgen, dat beloof ik u, richt ik aanstonds de steven naar een Australische haven, als hier alles goed is gegaan.

Het meisje speelde zenuwachtig met een paar kruimels brood, maar na enige ogenblikken vroeg zij weer, toen Raffles reeds was opgestaan:

— Zijn wij, op weg naar het wrak?

— Zo is het miss.

— Wilt gij, denkt gij dat gij daar goud kunt vinden?

— Ik ben er zeker van, antwoordde Raffles. En ik zeg het u ronduit, dat ik mij dat goud wil toeëigenen. Misschien behoort het, alles wel beschouwd, wel aan de Australische Regering toe, maar dat staat wettelijk geenszins vast. Kom, miss, ik heb geen reden om het te verzwijgen, gij zijt aan boord van de duikboot van John Raffles.

De jonge vrouw scheen niet eens zeer verbaasd te zijn op het horen van die woorden.

Zij hief langzaam het hoofd op en er speelde een zwakke glimlach om haar lippen, toen zij zei:

— Het is vreemd, ik heb dat van het eerste ogenblik af gedacht. En toch, hoe had ik dat kunnen raden? Maar ik heb zeer veel over u gelezen en gehoord, en het is mij soms, alsof ik dingen zie, die voor een ander verborgen moeten blijven. Ze noemen mij helderziende, maar ik geloof werkelijk, dat ik nu en dan

die gave bezit. Ik heb er heel lang over zitten nadenken, en ik begrijp nu ook waarom uw vriend zoëven uw naam niet wilde noemen.

— Daar heeft mijn vriend goed in gehandeld, miss, zei Raffles zacht.

— Ik begrijp het, hernam Ellen zacht. En ik zal er u bij helpen.

— Gij wilt mij helpen? herhaalde Raffles langzaam. Heb ik u goed verstaan? Hoe zoudt ge dat kunnen doen?

— Heel eenvoudig; breng mij maar in slaap, antwoordde het meisje glimlachend. Ik heb gehoord, dat gij goed kunt hypnotiseren en gij kunt mij vragen wat gij wilt en ik zal wel gedwongen zijn u te antwoorden.

— Maar, dat is werkelijk een uitmuntend denkbeeld! riep Brand opgewonden uit.

— Dat is ook mijn mening, zei Raffles, na een ogenblik te hebben nagedacht. En ik waardeer het bijzonder, miss Hoggart, dat ge mij op deze praktische wijze behulpzaam wilt zijn, niettegenstaande gij weet wie ik ben.

— Ik geloof, dat ik meer weet van u dan gij wel denkt, hernam het meisje met een lachje. En thans ben ik tot uw dienst.

Zij ging vlak voor Raffles staan en deze behoefde haar nauwelijks enkele seconden strak aan te zien, of de uitdrukking van het melancholieke, bleke gezichtje veranderde geheel en al en Raffles merkte direct, dat zij in een hypnotische slaap was verzonken.

— Ga op die sofa zitten! beval hij, zonder zich te verroeren en zacht sprekend.

Dadelijk nam de jonge vrouw plaats, zonder ook maar een ogenblik te aarzelen.

— Ik wil dat gij het wrak van de « Southern Cross » ziet, hernam Raffles.

— Ik zie het, klonk het zwakjes.

— Is er goud aan boord?

— Het was er, maar veel, zeer veel is verzonken in de zandige bodem en

het ligt thans op een diepte van wel één, twee vadem onder het zand; de kisten zijn open, het goud is overal verstrooid, geen menschenhand zal het meer kunnen beroeren.

— Hoeveel kisten zijn er nog te bereiken?

Het witte voorhoofd fronste zich, de mond kreeg een pijnlijke trek, alsof de slapende zich ergens zeer voor moest inspannen en toen klonk het op dezelfde zachte toon:

— Laat eens zien, er zijn vier kisten weggehaald, er zijn er nog... drie, vijf, zes, en daarginds liggen er, dicht bij het roer, nog twee; acht kisten vol goud, maar zie, het koperen huis rolt aan, de grijparmen steken er uit, ze hebben reeds drie kisten gevat en naar binnen getrokken, daar grijpen zij de vierde, ik zie haar verdwijnen.

— Kunt gij in het binnenste van de duikerklok zien?

— O ja, heel gemakkelijk, klonk het antwoord. Ik zie, de electromotor, en daarbij de man die hem bedient, en nog vier anderen, neen vijf, die met hun voeten slechts weinig van de bovenkant van het water verwijderd zijn en die de stalen grijparmen hanteren... daar wordt juist weer een kist naar boven getrokken.

Een rollende, echt Londense vloek van Henderson begroette deze mededeling.

Raffles maakte de jonge vrouw snel wakker en zei:

— Vlug vrienden, er moet onmiddellijk opgetreden worden, anders komen wij te laat. Zij zullen het goud misschien zelfs wel begraven, en een dwaas, die het zonder nadere aanwijzing zou willen terugvinden.

— Ik kan die aanwijzingen geven, zei het meisje eenvoudig. Maak mij slechts opnieuw in slaap.

— Daar hebt gij, zowaar, gelijk in! riep Raffles met schitterende ogen uit. Gij zijt werkelijk millioenen waard, wilt gij dat wel geloven. Uw vader zou alle schatten der aarde met u kunnen ontdekken, als hij wilde.

— Neen, want hij kan mij niet in slaap maken. Dat kan slechts een ander, een helper, hernaam Ellen glimlachend. Wat wilt gij thans doen?

— De nacht afwachten, antwoordde Raffles bedaard. Wij zullen dus wat naderbij komen, om te zien wat zij van plan zijn, en hoe zij het goud bergen.

Een ogenblik later voer de duikboot langzaam naar de zijde van de duikerklok, die van het wrak was afgewend.

Als poten van een levend dier graaiden de stalen grijparmen in alle richtingen en juist was er weer een goudkist losgewoeld, die onder het luik in de bodem werd gebracht, tussen de vier wielen, en verdween.

Met de laatste kist hadden de zeeroovers zeer veel moeite en het was reeds vier uur, toen ook deze tenslotte uit het zand was losgemaakt, en weggehaald tussen de overblijfselen van het wrak, die haar stevig omkneld schenen te houden.

Op veilige afstand zagen de vier opvarenden van de duikboot toe, hoe de koperen kist op haar vier logge wielen langzaam de terugreis aanvaardde, heel langzaam, zwaar van het goud dat zij bevatte, en tegen de flauw hellende kust opkroop, boven water rees, de houten rails opzoekt om eindelijk tot stilstand te komen, nog druipend van wier en zee-water.

Die gehele namiddag, tot de duisternis viel, bleef de « Dolfijn » op dezelfde plek, maar de vier opvarenden zagen niets anders dan dat de kisten met goud uit de duikerklok werden gehaald en vlug naar een of andere plek van het eiland werden gedragen, die buiten hun gezichtskring lag.

Toen werd het duister, er werd gegeten, en ten slotte besloot Raffles, de jonge vrouw, op haar dringend verzoek, nogmaals in slaap te maken.

Zodra zij weer sluimerde, onder de invloed van de blik uit zijn grijze ogen, vroeg Raffles:

— Weet gij waar de goudkisten verborgen worden?

— Ik weet het.

— Zeg het mij.

— Zij zijn in een grot op de Zuidkust van het eiland, dicht bij een fraaie baai. De ingang is naar de zee gewend, er staan lage struiken voor.

— Kunt gij er ons brengen?

— Zodra gij wilt.

— Worden de kisten met goud bewaakt?

— Door drie mannen, die om de vier uur worden afgelost.

— Dan vlug aangepakt, zei Raffles zacht tot Brand.

Dadelijk dook de « Dolfijn », voer snel om het eiland heen en bereikte de Zuidkust.

— Hoe denk je die twaalf zware kisten met goud, die ieder ongeveer 50 kilo zullen wegen, weg te slepen? vroeg Brand.

— Ik denk er niet aan ze weg te slepen, amice, maar dat werkje aan onze duikboot over te laten.

— En de drie bewakers?

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

— Die zullen drie mannen als wij zijn toch zeker wel geen moeite geven. Op weg.

Men trok het bos in, de jonge vrouw liep voorop en wees de weg, zonder ook maar een ogenblik te aarzelen.

— Daarginds is het. Een van de wakers slaapt, de twee anderen spelen kaart, bij het licht van een kaarslantaarn.

— Dan wordt het tijd om onze troeven op tafel te leggen, zei Henderson grimmig, terwijl hij naar zijn geweldige vuisten keek.

Raffles plaatste de jonge vrouw op een platte steen en de drie mannen slopen in de duisternis verder, Raffles en Brand de revolvers tot vuren gereed houdend.

Inderdaad zaten daar twee mannen bij het licht van een lantaarn te kaarten, voor een vrij dicht bosje en zo overhaast werden zij overvallen, dat de der-

de man nauwelijks goed wakker was door het korte rumoer, of de beide anderen waren reeds machteloos gemaakt.

In de duisternis tastte deze vloekend naar zijn mes, nog half slaapdrunken, maar een hevige vuistslag van Henderson zond hem spoedig weer in zijn slaap terug, die thans heel wat langer zou duren.

Niet ver van de ingang van een goed verborgen hol, stonden een twaalftal sterke houten kisten, die de invloed van het zeewater goed hadden doorstaan.

Er werden staaldraden aan de hengesels bevestigd, die draden werden verderop tot één verenigd en pas toen dit gedaan was, beval Raffles op korte toon:

— Charles, en jij ook, James, gaan met Miss Hoggart weer aan boord. Breng de boot zo snel mogelijk uit de baai hierheen; boven water als ik je verzoeken mag. Je kunt binnen een half uur hier zijn; ik zal dan het sein geven. Kom zo dicht als je kunt naar de kust, en ontsteek het rode licht, zodat ik jullie duidelijk kan zien. Ik zal zwemmend de staaldraad aan boord brengen. Haast je nu, voordat de wacht wordt afgelost.

Onmiddellijk deden Henderson en Brand wat Raffles hun had verzocht en een half uur later zag Raffles op een paar honderd meter uit de kust het rode licht naderen.

Hij gaf zelf het lichtsein, ontdeed zich van zijn zware laarzen, hing die om zijn hals en stapte in zee.

Hij moest echter nog wel honderd meter zwemmen, met het einde van de staaldraad aan zijn gordel bevestigd, voor hij eindelijk aan boord kon klimmen.

Hijgend beval hij:

— Vlug de staaldraad vastmaken en zee kiezen; ik geloof dat ik achter mij al heb horen schreeuwen.

Snel als de gedachte werd de staaldraad aan een der ringen vastgemaakt en de duikboot koos zee, welgemoed een twaalftal zware kisten met goud achter

zich aan trekkend, die als levende wezend de zachte glooing van de heuvel afrolden. Daarachter aan holden drie mannen, als gekken zwaaiend met hun geweren en zo luid tierend en vloekend, dat het duidelijk weerklonk in de stille nacht.

Maar de duikboot was vrij wat sneller en voor hun ogen zagen de drie bandieten de witte kisten in zee verdwijnen, als voortgetrokken door een wonderbaarlijke macht...

Op minstens een uur varen van de kust viste Raffles pas zijn buit op en daarbij bleek, dat er slechts een enkele kist verloren was gegaan, die onderweg gebroken was...

Een dag later verscheen een Engelse kruiser op de rede van Schatkamer-Eiland, er werd een afdeling van over de honderd man aan land gebracht en na een klopjacht van drie uren was de gehele zeeroversbende gevangen genomen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Stofgoud en Liefde

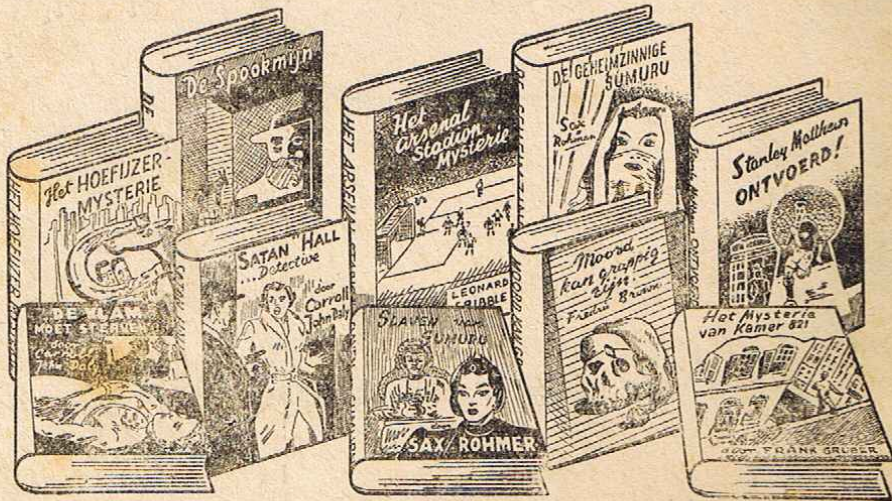
10 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.— VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Slaven van Sumuru — 2. De geheimzinnige Sumuru, beide door Sax Rohmer — 3. Het Arsenal Stadion Mysterie — 4. Stanley Matthews ontvoerd, beide door Leonard Gribble — 5. Satan Hall Detective — 6. De Vlam moet sterven, beide door Carroll J. Daly — 7. Moord kan grappig zijn door F. Brown — 8. Het Hoefijzermysterie — 9. Het Mysterie van Kamer 821 — 10. De spookmijn, alle door Frank Gruber.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2273 pagina's.

Deze boeken kostten f. 49, nu **VOOR SLECHTS** f. 29.50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldt : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266